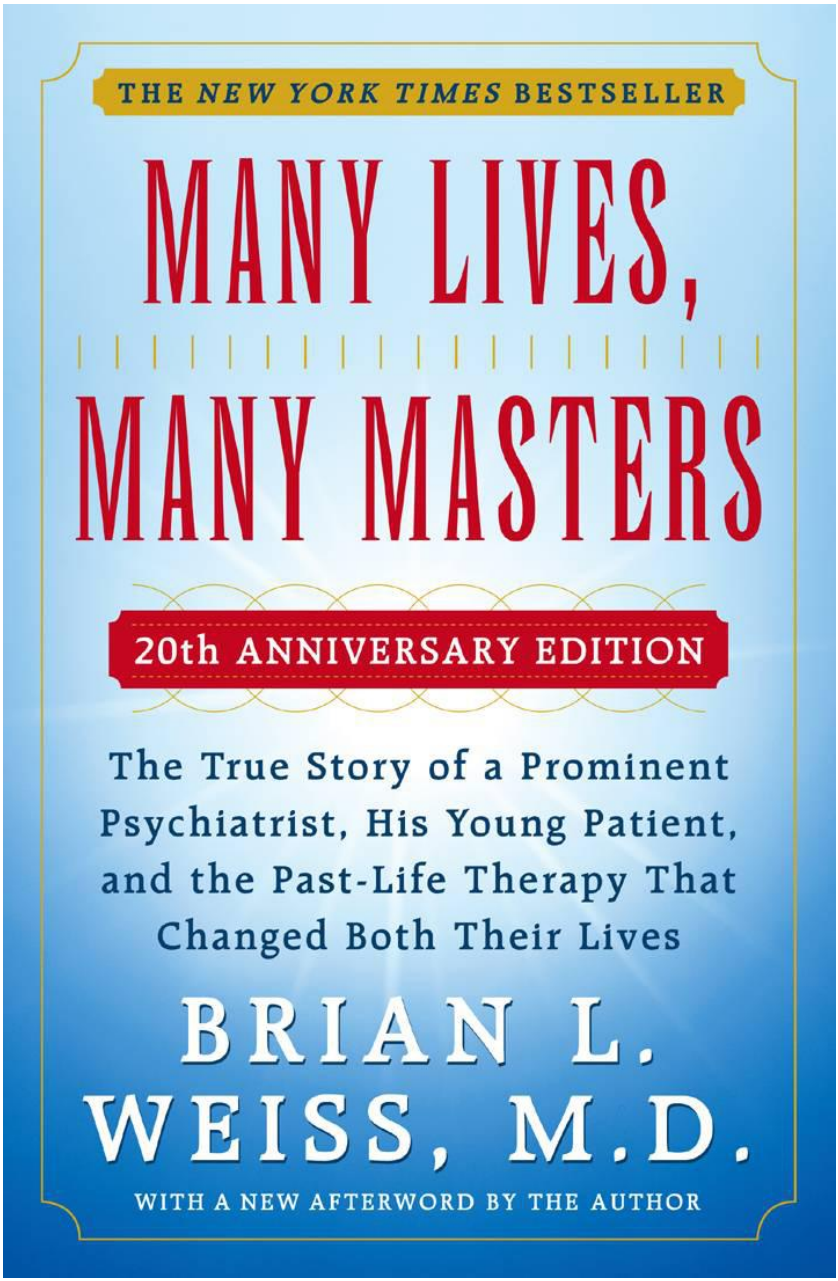
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
MANY LIVES, MANY MASTERS
20th ANNIVERSARY EDITION
The True Story of a Prominent Psychiatrist, His Young Patient, and the Past-Life Therapy That Changed Both Their Lives
BRIAN L. WEISS, M.D.
WITH A NEW AFTERWORD BY THE AUTHOR

ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਬੈਸਟਸੇਲਰ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕ

20ਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਐਡੀਸ਼ਨ

ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ, ਉਸਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮਰੀਜ਼, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ

ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ.

ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ.

ਲੇਖਕ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ

Table of Contents

ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਿੰਟ ਵਿੱਚ!

"ਇਹ ਸੋਚ-ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਗਈ ਕਿਤਾਬ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਨਤਾਕਾਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" - ਐਡਿਥ ਫਿਓਰ, ਪੀਐਚ.ਡੀ., ਕਲੀਨਿਕਲ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਯੂ ਹੈਵ ਬੀਨ ਹੇਅਰ ਬਿਫੋਰ ਦੇ ਲੇਖਕ

ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋਚਿਕਿਤਸਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਡਾ. ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮੇ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਉਦੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪੇਸ" ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖੁਲਾਸੇ ਸਨ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ, ਵਧੇਰੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਭਾਵੁਕ ਬਿਰਤਾਂਤ। ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੇਰ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਤਮਾ-ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਭੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਪੜ੍ਹਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।" - ਜੀਨ ਐਵਰੀ, ਜੋਤਿਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਲੇਖਕ

"ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਕੇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।" - ਰਿਚਰਡ ਸੁਟਫੇਨ, ਪਾਸਟ ਲਾਈਵਜ਼, ਫਿਊਚਰ ਲਵਜ਼ ਐਂਡ ਯੂ ਵੇਅਰ ਬੌਰਨ ਅਗੇਨ ਟੂ ਬੀ ਟੂਗੇਦਰ ਦੇ ਲੇਖਕ

ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ., ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਮਿਆਮੀ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਯੇਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਆਮੀ ਦੇ ਮਾਉਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਐਮਰੀਟਸ ਹੈ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰਾਂ ਲਈ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੈਮੀਨਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਅਤੇ ਸੇਮ ਸੋਲ, ਮੈਨੀ ਬਾਡੀਜ਼ ਦੇ ਲੇਖਕ ਵੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ www.brianweiss.com 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੋ, ਵੀਡੀਓ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ
ਸਿਮੋਨੈਂਡਸ਼ੁਸਟਰ.ਕੱਾਮ
ਰੀਡਿੰਗ ਗਰੁੱਪਾਂ ਲਈ ਸਰੋਤ
ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਟੌਮ ਲਾਓ ਦੁਆਰਾ • ਕਵਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਕਾਜ਼ੂਓ ਕਾਵਾਈ/ਫੋਟੋਨਿਕਾ ਦੁਆਰਾ

Many Lives, MANY MASTERS

The True Story of a Prominent Psychiatrist, His Young Patient, and the Past-Life Therapy That Changed Both Their Lives

BRIAN L. WEISS, M.D.

A TOUCHSTONE BOOK
Published by Simon & Schuster
New York London Toronto Sydney

ਟੱਚਸਟੋਨ
ਰੌਕਫੈਲਰ ਸੈਂਟਰ
1230 ਐਵੇਨਿਊ ਆਫ਼ ਦ ਅਮਰੀਕਾ
ਨਿਊਯਾਰਕ, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1988 ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ. ਦੁਆਰਾ।
ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਨਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ਟਚਸਟੋਨ ਅਤੇ ਕੋਲੋਫੋਨ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ, ਇੰਕ. ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਹਨ।
ਕੈਥੀ ਕਿੱਕਰਟ ਦੁਆਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ
ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਆਫ਼ ਕਾਂਗਰਸ ਕੈਟਾਲਾਗਿੰਗ-ਇਨ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਡੇਟਾ
ਵੇਇਸ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. (ਬ੍ਰਾਇਨ ਲੈਸਲੀ)।
ਕਈ ਜਾਨਾਂ, ਕਈ ਮਾਲਕ।
"ਇੱਕ ਅੱਗ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ।"
1. ਕੈਥਰੀਨ, 1952 ਜਾਂ 3— 2. ਪੁਨਰਜਨਮ—ਜੀਵਨੀ। 3. ਵੇਇਸ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. (ਬ੍ਰਾਇਨ ਲੈਸਲੀ)। 4. ਪੁਨਰਜਨਮ ਥੈਰੇਪੀ। I. ਸਿਰਲੇਖ।
BL520.C37W45 1988 133.9'01'3 [B] 87-34323
ISBN-13: 978-0-671-65786-4
ISBN-10: 0-671-65786-0
ISBN-13: 978-1-4516-9459-8 (ਈ-ਕਿਤਾਬ)
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ,
ਜਿਸਦੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ।
ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ, ਜੌਰਡਨ ਅਤੇ ਐਮੀ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਡੀਓ ਟੇਪਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਾਈਬ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕੋਲ ਪਾਸਕੋ ਦਾ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੂਲੀ ਰੂਬਿਨ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਸੁਝਾਅ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਸਨ।
ਮੈਂ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਸੰਪਾਦਕ ਬਾਰਬਰਾ ਗੇਸ ਦਾ ਉਸਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਲਈ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਮੇਰੀ ਡੂੰਘੀ ਕਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਸਮੱਗਰੀ

ਮੁਖਬੰਧ
ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ
ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ
ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ
ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ
ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਚੌਦਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਪੰਦਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ
ਉਪਸੰਹਾਰ
ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਸੂਝ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਬਰ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1980 ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਤਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ, ਪੈਨਿਕ ਅਟੈਕ ਅਤੇ ਫੋਬੀਆ ਲਈ ਮਦਦ ਲੈਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਲੱਛਣ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਿਗੜ ਗਏ ਸਨ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਰੰਗੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦਾਸ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਚੰਗਾ, ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਰੀਅਰ

ਸੀ।
ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਫਲਤਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਤੱਕ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ 1966 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਫਾਈ ਬੀਟਾ ਕੱਪਾ, ਮੈਗਨਾ ਕਮ ਲਾਉਡ, ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਗਿਆ ਅਤੇ 1970 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਐਮ.ਡੀ. ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ-ਬੇਲੇਵਿਊ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਯੇਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਪਿਟਸਬਰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਕਲਟੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਫੈਕਲਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਮਨੋਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਜੈਵਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਐਸੋਸੀਏਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਆਮੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੈਂਤੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੇਪਰ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਅਧਿਆਇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਅਧਿਐਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਸੋਚਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੂੜੀਵਾਦ ਦੇ ਤੰਗ ਰਸਤਿਆਂ 'ਤੇ ਢਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਕੁਝ ਅਧਿਐਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ "ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ" ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਿਕਸਤ "ਆਤਮਾ ਹਸਤੀਆਂ" ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਚਾਲਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ। ਕੁਝ ਹੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਲੱਛਣ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ।
ਮੇਰੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।
ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕਾਰਲ ਜੰਗ ਦੁਆਰਾ ਸਮੂਹਿਕ ਅਵਚੇਤਨ, ਊਰਜਾ ਸਰੋਤ ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਟੈਪ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਵਿਗਿਆਨੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ, ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮਨ,

ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਹੱਸਾਂ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦਵਾਈ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਖੋਜ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੌਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਰੋਧਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਗੈਲੀਲੀਓ ਨੇ ਜੁਪੀਟਰ ਦੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਗ੍ਰਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟਾਂ ਨਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਬਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਡੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਾਖਾ। ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਗੁਪਤਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਉਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਲੱਗੇ, ਇਸ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਉਣ ਲਈ ਚਾਰ ਸਾਲ।

ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਹਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਲੁਕੋ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਂ ਜੋ ਸਬਕ ਸਿੱਖੇ ਸਨ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਸਨ, ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਕੈਥਰੀਨ ਰਾਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਭਾਵੀ ਨਤੀਜਾ ਇੰਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਅਮਰਤਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਾ ਕਰਨਾ।

ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਵਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਆਡੀਓ ਟੇਪਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਤੜਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੁੱਢੇ ਹੰਗਰੀਆਈ ਦਾਦਾ ਜੀ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਉਦੋਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਾਕ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ: "ਵੈਟ ਦ ਹੇਲ," ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਵੈਟ ਦ ਹੇਲ।"

ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਭੱਜ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਠੰਡੇ ਅਤੇ ਗਿੱਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ, ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅਪਾਇੰਟਮੈਂਟ ਲੈਣ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਸਟਾਫ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਆ ਗਈ।

ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਦਰਮਿਆਨੇ ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਹੇਜ਼ਲ ਅੱਖਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੈਰਾਕੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਮਾਡਲਿੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਕਮਾਏ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਪਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਮੇਰਾ ਅਰਧ-ਗੋਲਾਕਾਰ ਡੈਸਕ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਈ, ਚੁੱਪ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੇ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕਿਉਂ ਆਈ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ। ਉਹ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਐਥਲੈਟਿਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਦੋਵਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਡਰ ਸੀ, ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਡਰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੋਲੀਆਂ ਨਿਗਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਡਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਕ-ਇਨ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਹਲਕੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਜਾਗਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਦੇ ਐਪੀਸੋਡ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਲੱਛਣ ਉਸਨੂੰ

ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਅਧਰੰਗ ਕਰਦੇ ਗਏ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦੀ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਵਰਗੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾ ਕੇ, ਉਸਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਝ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਗੋਲੀਆਂ ਨਿਗਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹਲਕੀਆਂ ਚਿੰਤਾ-ਰੋਕੂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਲਈ ਮਿਆਰੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਇਲਾਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ, ਗੰਭੀਰ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਟ੍ਰੈਂਕੁਇਲਾਈਜ਼ਰ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਐਂਟੀ ਡਿਪ੍ਰੈਸੈਂਟ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਦੀ ਹਾਂ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਵਾਈ ਇਹਨਾਂ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਲਾਜ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਜਾਂ ਢੱਕਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ।
ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਸਨ, ਮੈਂ ਇਸ ਦਮਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਨੋਟ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਪਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਡਰ ਦੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਣ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਉੱਭਰ ਆਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਾਈਵਿੰਗ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਦੂਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਸ਼ੌਕ ਇਲਾਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਈ। ਇਹਨਾਂ ਇਲਾਜਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ "ਖੁਦ" ਬਣ ਗਈ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਬਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦੇ ਵਧਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਫਿਰ ਮੂਡੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੈਟਰਨ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ।
ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਾਲਾਤ ਬਿਹਤਰ ਸਨ। ਉਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਡੇਟ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਘੁਲ-ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ।
ਉਸਦਾ ਧਰਮ ਸਰਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ

ਅਤੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਜਾ ਕੇ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇਗਾ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਜਾਂ ਨਰਕ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਇੱਕ ਪੁਰਖ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਲਏ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਉਸਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਂ ਗੁਪਤ ਸਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।

ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਤਕਨੀਕੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਵਜੋਂ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਲੈਸ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਟੈਂਪਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਮਿਆਮੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਧਿਆਪਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਉਹ 1974 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਿਆਮੀ ਚਲੀ ਗਈ।

ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਆਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਸੌਖੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ।

ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਕੈਥਰੀਨ ਸਟੂਅਰਟ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਯਹੂਦੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਡੇਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਫਲ ਡਾਕਟਰ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਰਸਾਇਣ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਥੈਰੇਪੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਸਟੂਅਰਟ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਛੇਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਸਟੂਅਰਟ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮਾੜਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਝੂਠ, ਟੁੱਟੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀਆਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਕ ਨੋਡਿਊਲ ਲਈ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਪਰ ਰਿਕਵਰੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਨਰਸਿੰਗ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘੰਟੇ ਲੱਗ ਗਏ। ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਡਾ. ਐਡਵਰਡ ਪੂਲ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ। ਐਡ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਬਾਲ ਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੇੜਲੀ ਦੋਸਤੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਐਡ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਰ, ਸਟੂਅਰਟ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੇ, ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਐਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੈਫਰਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਹੀ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੂਜੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਕੋਲ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਨਰਮੰਦ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅੱਠ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਭਰੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ

ਦੀ ਤੰਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਐਡ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਡਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਏ। ਡਾਕਟਰ ਫ੍ਰੈਂਕ ਐਕਰ, ਸਰਜਰੀ ਦੇ ਮੁਖੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਨਾਲ ਮਖੌਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲੀਆ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹਿਆ ਸੀ ਪਰ ਝਿਜਕਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਲੈਕਚਰ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਬਾਹਰਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਡਾਕਟਰ ਵੇਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲੋ," ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਕਿਆ। "ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ।" ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਰਜਨ ਅਕਸਰ ਆਵੇਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਰੈਂਕ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਹਮਲੇ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਅਤੇ ਮਿਆਦ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੁਲ ਢਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਸ ਗਈ ਅਤੇ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ, ਠੋਕਰ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ।

ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਲਟਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਡੈਸਕ ਦੇ ਪਾਰ ਬੈਠੀ ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਔਰਤ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੀ।

ਅਧਿਆਇ ਦੋ

ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤੀਬਰ ਮਨੋਰੋਗ ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਕੈਥਰੀਨ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਧੀਰਜਵਾਨ, ਜ਼ੁਬਾਨੀ, ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦੇ ਸਮਰੱਥ, ਅਤੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ। ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਝ ਅਤੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ।

ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਯਾਦ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਪਾਰੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਘਰ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹਿੰਸਕ ਵਿਸਫੋਟ। ਉਹ ਸਟੂਅਰਟ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਸ਼ਾਂਤ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਗੁੱਸਾ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦੋਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਾੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਅਤੇ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੂਝ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਲੇਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੈਥਰੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਹਮਲੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਤੜਫਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨੇਰੇ, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਅਜੇ ਵੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਗੋਲੀਆਂ 'ਤੇ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਕੰਧ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਪਰ, ਮੇਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਭਾਵਨਾ ਆਈ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਕੈਥਰੀਨ 1982 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਸਟੂਅਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਲਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਗਾਈਡਡ ਟੂਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰੀ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਗਾਈਡ ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕੁਝ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ... ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ! ਗਾਈਡ ਹੈਰਾਨ ਸੀ; ਕੈਥਰੀਨ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੀਆਂ? ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨ ਕਿਉਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਮਿਸਰੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰਿਤ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ, ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਸਰੀਰ ਆਰਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੈਂਕੜੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਘਟਾਉਣ, ਫੋਬੀਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ, ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ

ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।

ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਸਿਰਹਾਣੇ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਹਰ ਸਾਹ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਜਮ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ; ਹਰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੇ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਜਬਾੜੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ, ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ, ਉਸਦੇ ਬਾਹਾਂ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ ਸੋਫੇ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਚਿੱਟੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫੈਲਾਇਆ, ਇਸਨੇ ਹਰ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ, ਹਰ ਨਸਾਂ, ਹਰ ਅੰਗ - ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਦਿੱਤਾ - ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ। ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਨੀਂਦ ਆਉਂਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਹਿਦਾਇਤ 'ਤੇ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਘੇਰ ਲਿਆ।

ਮੈਂ ਦਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਿਆ। ਹਰੇਕ ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਰਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਡੂੰਘੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੇ ਸ਼ੋਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੱਕ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਮੋਹਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਡੂੰਘੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਪੱਧਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦਰਦਨਾਕ ਅਨੁਭਵ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡਾਈਵਿੰਗ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਮ ਘੁੱਟ ਲਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਨੁਭਵ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਆਮ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੁਸਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਨੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਬਦਬੂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਗੜਿਆ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ "ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ" ਵੀ। ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੁਰਦਰੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਢੱਕ ਲਿਆ। ਉਹ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ, ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ

ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਤਾਲੇ ਦੀ ਚਾਬੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਧਰ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਨੁਭਵ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਰੋਣਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਸੁਝਾਅ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਗਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੈਸ਼ਨ ਦਾ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸਦਮੇ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਸਪਸ਼ਟ ਯਾਦ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ "ਨਵੇਂ" ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ, ਉਸਦੀ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਹ ਪਲ ਭਰ ਦੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਉਸਦੀਆਂ ਦਰਦਨਾਕ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਦੱਬੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਿਸਰੀ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਯਾਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ।

ਇਸ ਨਵੀਂ ਸਮਝ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਗੰਭੀਰ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਕੀ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ, ਪਾਣੀ, ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਫਸਣ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਡਰ ਅਤੇ ਲੱਛਣ, ਬੇਕਾਬੂ ਚਿੰਤਾ, ਇਹ ਸਭ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਜਾਗਣ ਦੇ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅੱਖਰ-ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। (ਅੰਡਾਕਾਰ ਉਸਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਸੰਪਾਦਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਜੋ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।)

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯਾਦਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ: "ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲੱਛਣ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਉਸ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚਿੱਟੀ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਥੰਮ੍ਹ ਹਨ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਇੱਕ ਬੈਰੀ ਜੋ ਖੁਰਦਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁੱਤ ਹੈ, ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ।"

ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਾਲ ਕੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ। "ਅਰੋਂਡਾ ... ਮੈਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਟੋਕਰੀਆਂ ਹਨ ... ਤੁਸੀਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ... ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਲ 1863 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਹੈ। ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਬੰਜਰ,

ਗਰਮ ਅਤੇ ਰੇਤਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਭੂਗੋਲਿਕ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ।
"ਉੱਥੇ ਰੁੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਸੜਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਮੋਟਾ ਭੂਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਅਤੇ ਸੈਂਡਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਕਲੀਅਸਟ੍ਰਾ ਹੈ... ਉਹ ਰੇਚਲ ਹੈ। [ਰੇਚਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।] ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਢਿੱਡ ਗੰਢਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਕੱਪੜੇ, ਰੁੱਖ - ਸਭ ਕੁਝ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ! ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਬੱਚੀ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ - ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਲਪਨਾ (ਜਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ?) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਡਰ ਜਾਂ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਹੜ੍ਹ ਜਾਂ ਜਵਾਰ ਦੀ ਲਹਿਰ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਵੱਡੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਭੱਜਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਠੰਡ ਹੈ; ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ; ਪਾਣੀ ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ, ਨਿਗਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ... ਨਮਕੀਨ ਪਾਣੀ। ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਫਟ ਗਿਆ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਹਾਫ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਬੱਦਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਇਹ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ! ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ? ਪੁਨਰ ਜਨਮ? ਮੇਰੇ ਕਲੀਨਿਕਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਖਾਸ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ, ਸਭ ਉਸਦੀ ਚੇਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਸੰਭਾਵਿਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨਿਦਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮੂਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਚਮਕਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ? ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਬੋਧਾਤਮਕ ਜਾਂ ਸੋਚਣ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਭਰਮ ਜਾਂ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਐਪੀਸੋਡਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਣਨ ਭਰਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕਈ ਜਾਂ ਵੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੈਥਰੀਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਜਾਣੂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਮਾਜ-ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਂ ਸਮਾਜ-ਵਿਰੋਧੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਉਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਤੰਤੂ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਸਪਸ਼ਟ, ਤੁਰੰਤ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕੇ।
ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਕਿੱਥੋਂ? ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਸੀ - ਪੁਨਰਜਨਮ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਮੇਰੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਨ ਨੇ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
“ਚੱਲੋ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੇਚੈਨ ਪਰ ਜੋ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ। “ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਯਾਦ ਹੈ?” ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਯਾਦ ਆਏ।
"ਮੈਂ ਕਾਲੇ ਲੇਸ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਲੇਸ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਹੈ। ਇਹ [ਈ.ਡੀ.] 1756 ਹੈ। ਮੈਂ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੁਈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਛਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨੱਚ ਰਹੀ ਹਾਂ; ਦੂਸਰੇ ਵੀ ਨੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। [ਲੰਬਾ ਵਿਰਾਮ] ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੈ, ਠੰਢਾ ਪਸੀਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ.... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬਿਮਾਰ ਹਨ; ਲੋਕ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ.... ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬੁਖਾਰ ਕਾਰਨ, ਪਾਣੀ ਕਾਰਨ ਦੁਖਦੇ ਹਨ.... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੈਂਸਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ।
ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ, ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋ, ਇੱਕ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਬੁੱਢੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਟ੍ਰਿਮ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ [ਟੋਗਾ] ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਤਿਕੋਣ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਸਾਲ 1568 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਹੈ।" (ਇਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯੂਨਾਨੀ ਸਿਨਿਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਮ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।)
ਪਹਿਲਾ ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਜੇ ਆਉਣੇ ਬਾਕੀ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੋਚਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ। ਇੱਕ "ਆਮ" ਥੈਰੇਪੀ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵੇਰਵੇ ਮੇਰੇ ਜਨੂੰਨੀ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਚੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੈਸ਼ਨ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ "ਆਮ" ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ

ਜੀਵਨ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਹਿੱਸਾ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੁੰਦਲਾ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਤੇ ਘੱਟ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰੇ। ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖੋ, ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਸੱਚਾ ਵਿਗਿਆਨ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ "ਯਾਦਾਂ" ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਅੱਖ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇੰਦਰੀ ਤੋਂ। ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖੋ। ਹੋਰ ਡੇਟਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਕੀ ਕੈਥਰੀਨ, ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਡਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਜਾਵੇਗੀ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ।

ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆਈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਡਰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘੱਟ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਹੁਣ ਇੱਕ ਢਹਿ ਰਹੇ ਪੁਲ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਉਸਦੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਗਿਆਨ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼, ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਗੰਧ ਇੰਨੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਨੁਭਵ ਇੰਨਾ

ਭਾਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।
ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਕੋਲੰਬੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਲਏ ਗਏ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਧਰਮ ਕੋਰਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸਨ। 325 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ ਕਾਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਮਹਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਹੇਲੇਨਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 553 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪੋਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਰਮ-ਧਰੋਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇ ਕੇ ਚਰਚ ਦੀ ਵਧਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸਲ ਹਵਾਲੇ ਉੱਥੇ ਸਨ; ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚਰਚ ਦੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨੌਸਟਿਕ - ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਦੇ ਕਲੇਮੈਂਟ, ਓਰੀਜੇਨ, ਸੇਂਟ ਜੇਰੋਮ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ - ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਨੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਆਤਮਾ" ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਫ਼ਰਕ ਨਾਲ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ, ਰੈੱਡ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਾਜਨੇਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਕਾਦਮਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਰੀਅਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਿਆਰੀ ਸਿਖਲਾਈ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਮੇਰਾ ਬਚਪਨ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਭਰਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਉਸਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਸਰਲ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼ਹਾਦਤ, ਅੰਤਮ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਟ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਜੋਂ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਤੰਗੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਭਰਾ, ਪੀਟਰ, ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਾਲੇ ਗਾਰਡਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਛੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਪਿਆ।
ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭੱਜ-ਦੌੜ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੀ

ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ। ਮੈਂ ਬੇਸਬਾਲ ਜਾਂ ਬਾਸਕਟਬਾਲ ਨਾ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਹੋਰ ਸ਼ੌਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਛੋਟੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮਿਲੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ। ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਫਲਤਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੇਜਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰਾ ਮੋਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਰੀਅਰ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਕੈਟਸਕਿਲ ਮਾਉਂਟੇਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਸ ਬੁਆਏ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਰੰਤ ਖਿੱਚ ਅਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ, ਡੇਟ ਕੀਤਾ, ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਜੂਨੀਅਰ ਸਾਲ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨੌਜਵਾਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰਕਪੂਰਨ, ਉਦਾਸੀਨ, "ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ" ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੋਚਣਾ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਨੇ ਇਸ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਖੋਜ ਥੀਸਿਸ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਨਿਊਰੋਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਸੀ, ਜੋ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਟਿਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਰਸਾਇਣਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਹਨ।
ਮੈਂ ਜੈਵਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਨਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਮਾਗੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੇਪਰ ਲਿਖੇ, ਸਥਾਨਕ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਨੂੰਨੀ, ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਵਿੱਚ ਲਾਭਦਾਇਕ ਗੁਣ ਸਨ। ਮੈਂ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਫਿਰ ਕੈਥਰੀਨ ਅਰੇਂਡਾ ਬਣ ਗਈ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਜੋ 1863 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਲਟ ਸੀ? ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ, ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਖੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਡਰੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡੁੱਬ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ਪਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਸਮ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਅਤੇ ਗੁੰਦਵੇਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਭੂਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਂਡਲ। ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ... ਮਾਂ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਨਮਕੀਨ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘ

ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਅਰੋਂਡਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਡਿਊਟੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਪੇਟ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਓ, ਅਗਲੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਲਈ।" ਉਹ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਇੱਕ ਮਿਸਰੀ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਰੁਕੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਬਰਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ... ਚੱਟਾਨਾਂ...।" ਉਸਨੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਆਰਾਮ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਬਦਸੂਰਤ, ਗੰਦੀ ਅਤੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਸੀ।" ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ।
"ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਪਹੀਏ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੱਪੜਾ ਹੈ। ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਤੂੜੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਉੱਥੇ ਹੈ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ... ਇਹ ਐਡਵਰਡ ਹੈ [ਬਾਲ ਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ]। ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਜੈਤੂਨ ਅਤੇ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹਨ। ਲੋਕ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਖਰ। ਲੋਕ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ 1536 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਬੰਜਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਪਰਸੀਅਸ ਹੈ।"
ਸਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ।
"ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ [ਮਤਲਬ ਮੇਰਾ]। ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਉਹ ਫਸਲਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ। "ਉਹ [ਪਿਤਾ] ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਠੰਡ ਹੈ। ... ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਵਧੀ। "ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਦਾ ਪਤੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ।"
ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਸੀ। ਉਹ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਾ. ਰੇਮੰਡ ਮੂਡੀ ਦੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਯਾਦ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਿਤਾਬ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਨੋਟ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਯਾਦ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ" ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਕੀਤਾ।
ਪੁਨਰ ਜਨਮ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੇਪਰ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਭੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਮੈਡੀਕਲ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਵਰਜੀਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ, ਐਮ.ਡੀ. ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਡਾ. ਸਟੀਵਨਸਨ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਰਗੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਉਸਦੀਆਂ ਕੇਸ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀਆਂ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ।

ਮੈਂ ਐਡਗਰ ਮਿਸ਼ੇਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੜ੍ਹੀ। ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ESP ਡੇਟਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਊਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ. ਜੇ. ਡੁਕਾਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡਾ. ਮਾਰਟਿਨ ਏਬੋਨ, ਡਾ. ਹੈਲਨ ਵੈਂਬਾਚ, ਡਾ. ਗਰਟਰੂਡ ਸ਼ਮੀਡਲਰ, ਡਾ. ਫਰੈਡਰਿਕ ਲੈਂਜ਼ ਅਤੇ ਡਾ. ਐਡੀਥ ਫਿਓਰ ਦੇ ਅਧਿਐਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਇਸ ਖੋਜ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਖੋਜ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾਮਵਰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਇਕ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਭਾਰੀ ਜਾਂ ਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ।

ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੋਵੇਂ, ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਰੁਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੇਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਇੱਕ ਖੇਡ, ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਹਨ, ਇੱਕ ਚੈਕਰਬੋਰਡ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਨਾ ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਵੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ... ਅਜੀਬ ਵਾਲ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਛੋਟੇ, ਭੂਰੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਹਨ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਟਾਵਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ... ਗਾਰਡ। ਉਹ ਗੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੇਡ ਖੇਡਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਚੈਕਰ, ਪਰ ਨਹੀਂ। ਬੋਰਡ ਗੋਲ ਹੈ, ਵਰਗਾਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਿੱਖੇ, ਖੰਜਰ ਵਰਗੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਛੇਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਹਨ। ਕਿਰੂਸਤਾਨ [ਧੁਨੀਆਤਮਕ ਸਪੈਲਿੰਗ] ਖੇਤਰ? ਨੀਦਰਲੈਂਡ ਤੋਂ, ਲਗਭਗ 1473।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੇਖ ਜਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਹਾਂ; ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ ... ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ ... ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ

ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋਹਾਨ ਹੈ।"
ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਵਧ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਲਪਨਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਬਚਪਨ ਦਾ ਸਦਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਸਦਮੇ ਦੀ ਯਾਦ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲਗ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ ਕਿ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਵਰਗੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਮਲਾ, ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਦਮਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬੱਚਾ ਓਨਾ ਹੀ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਗੁਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ, ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਗਰੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਭੋਜਨ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਭੁੱਖਮਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਐਪੀਸੋਡ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਅਤੇ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਇੱਕ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।
"ਇੱਥੇ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੰਗੀਆਂ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਪ੍ਰਾਵਿਡੈਂਸ ਖੇਤਰ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਥਿਆਰ, ਬਰਛੇ, ਗੁਲੇਲ, ਧਨੁਸ਼ ਅਤੇ ਤੀਰ ਹਨ, ਪਰ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਵੱਡੇ, ਅਜੀਬ ਚੱਪੂ ਹਨ ... ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੋਅ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗੁਆਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਹਨ [ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ]। ਮੈਨੂੰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗੰਦੇ, ਬਦਬੂਦਾਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਜੁੱਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਬੋਰੀਆਂ ... ਗਿੱਟਿਆਂ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ... ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ਤੋਂ। [ਲੰਬਾ ਵਿਰਾਮ] ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਅੱਗ ਤੋਂ ਗਰਮ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੇਰਾ ਚਾਕੂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਲੜਾਕੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ, ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕਾਤਲ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸਟੂਅਰਟ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ। ਜੋਹਾਨ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਹੇਠਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਵੱਲ ਵਧੀ, ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਛੋਟੀ, ਨਿੱਘੀ" ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।

"ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਜਿਸਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਐਪਰਨ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਨਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਮੋੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਖਿੜਕੀਆਂ ਹਨ ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ। ਇਮਾਰਤ ਪੱਥਰ ਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ... ਖੁਰਦਰੀ ਨਾਈਟਸ਼ਰਟ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਰਗੜਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗਰਮ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ... ਇਹ ... ਇਹ ਉਹੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ!"

ਪਿਛਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਕਰਮ (ਦੂਜਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਜ਼, ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਬਕ) ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਅਜੀਬ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਾਟਕ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ, ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ, ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਹੈ।

ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੈਥਰੀਨ ਖੁਦ ਵੀ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਨ ਜੋ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ, ਜਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰੇਸਟ੍ਰੈਕ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਸਨੇ ਹਰ ਦੌੜ ਦੇ ਜੇਤੂ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਗਰੀਬ ਸਟ੍ਰੀਟਪਰਸਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਮੇਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਨਵੀਆਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਇਨਾਮ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਅਰਥ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਉਸਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਮੋਹਿਤ ਦੋਵੇਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰੇਸਟ੍ਰੈਕ 'ਤੇ ਐਪੀਸੋਡ। ਇਹ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹਰ ਦੌੜ ਲਈ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਟਿਕਟ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਸਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪਾਠ ਵੀ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਹੁਣ ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ

ਅਵਤਾਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਵੱਡੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਭਰਾ ਅਤੇ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਡਿਨਰ ਟੇਬਲ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉੱਥੇ ਹਨ... ਉਹ ਐਡਵਰਡ ਹਨ [ਬਾਲ ਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਨਕੋਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ]। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਫਿਰ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਖਾਣਾ ਆਲੂ ਅਤੇ ਬੀਨਜ਼ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਖਾਣਾ ਠੰਡਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੀਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ... ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। [ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ।] ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਵੇ।" ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਹਨਾਂ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਅਤੇ ਲੁਕਵੇਂ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਹਰ ਸਰੀਰਕ ਗਤੀ, ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਲ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਇੰਡੀ 500 ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਥ੍ਰੋਟਲ 'ਤੇ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਰਗੇ ਸਨ ...
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੈਥਰੀਨ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। [ਭਾਵ, ਉਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।] ਸਾਡੇ ਅਜੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।" ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਲਮ ਤੋਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਬਚ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
"ਬ੍ਰੇਨਿੰਗਟਨ?" ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਪੁਰਾਣੇ ਕਵਰ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਵੱਡੀ ਕਿਤਾਬ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਫੈਂਸੀ ਅੱਖਰ ਹਨ ... ਗੈਲਿਕ ਭਾਸ਼ਾ।"
ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਗੇਲਿਕ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
"ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ। ਕਾਉਂਟੀ ... ਬ੍ਰੇਨਿੰਗਟਨ? ਮੈਂ ਸੂਰਾਂ ਅਤੇ ਲੇਲਿਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਫਾਰਮ ਹੈ।" ਉਹ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। "ਸਾਡੇ ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਹਨ ... ਵੱਡੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਰਚ ਦੀ ਸਟਾਪਲ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ... ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ।" ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਦੁਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ

ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ।
ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਤੈਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਊਰਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।" ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਿੰਟ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਪਰ ਉਸ ਹੌਲੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਕੜਕਵੀਂ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ।
"ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣਨ ਲਈ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਬਕ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕੀ ਸੀ? ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੈਥਰੀਨ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਸੁਰ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।
ਉਸ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰਾਂ, ਬਹੁਤ ਵਿਕਸਤ ਰੂਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹੁਣ ਉਹ ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੈਨਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੁੰਦਰ ਗਿਆਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ।
ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਹਿਲੂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਡਾ. ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੁਬਲਰ-ਰੌਸ ਜਾਂ ਡਾ. ਰੇਮੰਡ ਮੂਡੀ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਤਿੱਬਤੀ ਬੁੱਕ ਆਫ਼ ਦ ਡੈੱਡ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ। ਕਾਸ਼ ਹੋਰ ਤੱਥ ਹੁੰਦੇ, ਹੋਰ ਠੋਸ ਵੇਰਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੇਰਾ ਸ਼ੱਕ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਲੇਖ ਜਾਂ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਚੇਤ ਯਾਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਵਚੇਤਨ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾ ਕੇ ਇਸ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ। ਕਾਸ਼ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਤੱਥ ਹੁੰਦੇ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ, ਤਾਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਯਾਦ ਆਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।" ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ
ਚਾਰ

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਚਿੱਟਾ ਘਰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੇਤਲੀ ਸੜਕ ਹੈ। ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਲੋਕ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।" ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੀ ਆਮ ਸੁਪਨਮਈ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇੱਥੇ ਰੁੱਖ ਹਨ ... ਇੱਕ ਬਾਗ਼, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਘਰ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਹੈ ... ਵਰਜੀਨੀਆ?" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤਾਰੀਖ 1873 ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਸੀ।
"ਘੋੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫ਼ਸਲਾਂ ਹਨ... ਮੱਕੀ, ਤੰਬਾਕੂ।" ਉਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨੌਕਰ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਬੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੜਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ 1888 ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਇੱਟਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀਆਂ ਹਨ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਹਨ। ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਨੋਬ ਹਨ। ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਜੇਮਜ਼ ਮੈਨਸਨ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਬਟਨਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਕੋਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਕਾਲਰ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ [ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ] ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਹਾਊਸ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਮੱਖਣ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ!"
ਕੈਥਰੀਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮੱਖਣ ਬਣਾਉਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਐਬੀ ਦਾ ਮੱਖਣ ਰਿੜਕਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੈਥਰੀਨ ਲਈ ਵੀ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ ... ਪਰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਠੀਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ। ਸੇਬ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਅਤੇ ਬੱਤਖਾਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਦੂਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੇਬ ਤੋੜ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਜਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇਹ ਧੂੰਆਂ ਹੈ। ਹਵਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਡਾ ਰਹੀ ਹੈ ... ਸੜਦੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਧੂੰਆਂ। ਉਹ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬੈਰਲ ਨੂੰ ਸਾੜ ਰਹੇ ਹਨ।" ਉਹ ਹੁਣ ਖੰਘ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਬੈਰਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ... ਟਾਰ ... ਤੋਂ ਪਾਣੀ-ਰੋਧਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨੱਬੇ ਮਿੰਟ ਬਿਤਾਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ, ਮੱਖਣ ਅਤੇ ਬੈਰਲ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ; ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬਕ ਲਈ ਭੁੱਖਾ ਸੀ। ਆਪਣਾ ਸਬਰ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਰਦ ਵਿੱਚ। "ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਦੁਖਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਤੇਜ਼ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਠੰਢੀ ਹਾਂ ... ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਕੰਬਣ ਲੱਗੀ। "ਲੋਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ [ਚਾਹ] ਪੀਣ ਲਈ ਪੱਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਲਿਨੀਮੈਂਟ ਰਗੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੁਖਾਰ ... ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ।" ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਮਰ ਗਈ। ਛੱਤ ਤੱਕ ਤੈਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਸੁੰਗੜਦੀ ਔਰਤ ਜੋ ਕਿ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਮਿੰਟ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲੰਘਦੇ ਗਏ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਐਬੀ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, “ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲਸਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੇ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਸਣ ਬਾਹਰ ਵੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ। ਹੋਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਉੱਥੇ ਹਨ ... ਅੰਜੀਰ, ਖਜੂਰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ। ਇਹ ਪੌਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਲਸਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਖਰੀਦ ਰਹੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ, ਜਾਂ ਕੰਨਾਂ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ... ਪਲੇਗ ... ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ਨਹੀਂ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਇਸ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਹਨ। ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਦੀ [ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਉਲਟ]। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ। ਪਸ਼ੂ ਵੀ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਣੀ ... ਹੜ੍ਹ ... ਲੋਕ ਹੜ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਬਿਮਾਰ ਹਨ। [ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ।] ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਦੁਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਅੰਤੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੋਲ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੌਤ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹਰ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਇਕਸਾਰ, ਇੰਨਾ ਸਮਾਨ ਸੀ।

ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਚੇਤੰਨ ਹਿੱਸਾ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉੱਪਰ ਤੈਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਊਰਜਾਵਾਨ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਗੰਧਿਤ ਕਰਨ, ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ।
"ਜ਼ਮੀਨ ਬੰਜਰ ਅਤੇ ਸੁੱਕੀ ਹੈ। ... ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਮੀਨ, ਬਹੁਤ ਸਮਤਲ ਅਤੇ ਸੁੱਕੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਭਰਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਦਰਦ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੀ। "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਵਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੈਲੇਟ 'ਤੇ ਪਈ ਹਾਂ।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਸਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਤਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ। ਉਹ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਕੜਕਵੀਂ ਸੀ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੜਵਾਹਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਅੱਗੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਤੋਂ ਹਵਾ ਖਿੱਚ ਲਈ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਵਰੋਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਦਿਲ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁਰਗੀ ਵਾਂਗ ਪਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਉੱਨਤ ਹੈ.... ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦਵਾਈ ਸਿਰਫ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਸਦਾ ਦਾਇਰਾ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਹੈ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸੁੰਨ ਹੋਇਆ ਮਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਬਰਫੀਲਾ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋ ਹੇਠਲੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੈਥਰੀਨ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਨਿੱਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋਰੋਗ-ਚਿਕਿਤਸਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਬੂਲਾ ਰਸ, ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਗੋਲੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਇਹ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਅਤੀਤ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਡਿਪਲੋਮੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਖਾਂਤ ਸਾਡੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਡਮ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਸੀ, ਜੋ 1971 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤੇਈ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਉਲਟੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਨਿਦਾਨ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। "ਐਟਰੀਅਲ ਸੈਪਟਲ ਨੁਕਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਅਸਧਾਰਨ ਪਲਮਨਰੀ ਵੇਨਸ ਡਰੇਨੇਜ," ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। "ਇਹ ਲਗਭਗ ਹਰ ਦਸ ਮਿਲੀਅਨ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਪਲਮਨਰੀ ਨਾੜੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕਸੀਜਨ ਵਾਲੇ ਖੂਨ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗਲਤ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਹੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ।

ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੀ ਓਪਨ-ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਐਡਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਸਾਡੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ, ਜੌਰਡਨ, ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਮਲ੍ਹਮ ਸੀ।

ਐਡਮ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਨ ਬਾਰੇ ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਡਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਸੀ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਦਵਾਈ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਉੱਨਤ ਹੁਨਰਾਂ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਇਸ ਸਧਾਰਨ, ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੀ।

ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1979 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕਾਹਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਨਾ-ਮੁੜਨਯੋਗ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਸਮੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਬਰਾਨੀ ਨਾਮ, ਐਵਰੋਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਐਲਵਿਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੀ ਧੀ, ਐਮੀ, ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਇੱਥੇ, 1982 ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਹਨੇਰੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ, ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਗੁਪਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੋਲਾ ਝਰਨਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹੰਸ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇਬਰਾਨੀ ਨਾਮ, ਕਿ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜੋ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਸ ਮਿਲੀਅਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਵਾਈ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮਕਰਨ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਬਹੁਤ ਖਾਸ, ਬਹੁਤ ਸੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਢੰਗੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਅਲੌਕਿਕ ਗਿਆਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

"ਕੌਣ," ਮੈਂ ਫੁੱਕਿਆ, "ਕੌਣ ਹੈ ਉੱਥੇ? ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੌਣ ਦੱਸਦਾ ਹੈ?"

"ਮਾਲਕ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮਾਲਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਛਿਆਸੀ ਵਾਰ ਜੀ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ।"

ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਸਾਹ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੈਨੂੰ ਭਟਕਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਉਸਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਛਲੀਆਂ ਛਿਆਸੀ ਜਨਮਾਂ ਸਨ? ਅਤੇ "ਮਾਸਟਰਾਂ" ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਧਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕਦਮ ਹਨ? ਕੀ ਇਹ ਅਸਲੀ ਸੀ? ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਿੰਗ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ; ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਖਾਸ, ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਸੀ, ਕੀ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਓਨਾ ਹੀ ਉੱਨਤ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਡੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੈਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ? ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਠੰਢ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਦੀ ਲਹਿਰ, ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ।

ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਇੱਕ ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੱਚ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਹਿਜ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਹੀ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੱਥ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਬੂਤ ਸਨ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ESP ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਹੁਨਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁਨਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਜਾਂ ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਾਮਲੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ, ਪਿਛਲੇ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਣ ਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂਆਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਅਤੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਜਾਂ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗੂੰਜਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਿਆ। ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਗਏ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲਤਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ

ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਆਮ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੱਕ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ, ਜਦੋਂ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਟਰਨਾਂ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ - ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ! ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਬੌਧਿਕ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੋੜਨ ਲਈ ਅਨੁਭਵ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਕਿਉਂ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਦਿਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਉਮੀਦ, ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ, ਵਧੇਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਅਣਹੋਂਦ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਘੱਟ ਡਰ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਡਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਅੱਧ-ਜੀਵਨ ਸੰਕਟ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ, ਕਾਸਮੈਟਿਕ ਸਰਜਰੀਆਂ, ਕਸਰਤ ਦਾ ਜਨੂੰਨ, ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਵਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ, ਆਦਿ।
ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਸਲ ਮਕਸਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਘੱਟ ਜਨੂੰਨੀ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਸੀ।
ਮੇਰਾ ਮਨ ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਈ ਵੀ, ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਕਥਨ ਅਸਲੀ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਤੱਥ ਆਮ ਇੰਦਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ। ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਨਿਰੀਖਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ? ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਮਨ ਹਰ ਨਵੇਂ ਤੱਥ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਹਰ ਟੁਕੜੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਹਰ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਹਰ ਕੋਣ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਸਕੋਪ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਢਾਂਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ
ਪੰਜ

ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਰਾਮ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਰੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਬਾਰੇ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ-ਜਵਾਬਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਾਸਟਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਸੀ।

“ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੰਦਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ, “ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਗੋਲੇ ਹਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਸਤਾਰਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਧੂਪ ਬਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਲ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਅੱਖਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਕਾਲੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪੈਰ ਦੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਉੱਥੇ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪੈਰ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ। ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪੱਤੇ ਲਗਾਏ ... ਅਜੀਬ ਪੱਤੇ ... ਟੈਨਿਸ? [ਟੈਨਿਨ, ਜਾਂ ਟੈਨਿਕ ਐਸਿਡ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੌਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ, ਲੱਕੜ, ਸੱਕ, ਪੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਵਾਈ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਸਟਿਪਟਿਕ ਜਾਂ ਐਸਟ੍ਰਿੰਜੈਂਟ ਗੁਣ ਹਨ।] ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਪੈਰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਰਸਮ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਮੇਰਾ ਗੋਡਾ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਭਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਾਰੀਆਂ ਹਨ [ਖੂਨ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ?]। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੇਕ ਕੱਟਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਪਾਇਆ। ਇਹ।"

ਕੈਥਰੀਨ ਹੁਣ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਭਿਆਨਕ ਕੌੜੀ ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਘੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਵਾਈ ਪੀਲੇ ਪੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਅਤੇ ਲੱਤ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ। ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ-ਗ੍ਰਸਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਖੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਾਲੀ ਝੌਂਪੜੀ

ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨਾਜ ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੌਲ ਖਾਧੇ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ, ਕਦੇ ਵੀ ਗਰੀਬੀ ਜਾਂ ਭੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਰ ਗਈ। ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਜੈਰੋਡ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਜੈਰੋਡ ਕੌਣ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਮਾਸਟਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੈਥਰੀਨ, 'ਮਾਸਟਰ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੋਲਫ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਹੈ! ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਸਟਰਾਂ ਬਾਰੇ ਅਜੇ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ ਜੋ ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਅਲੌਕਿਕ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੈਨਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਕੈਰੋਲ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਬਹੁਤ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਡਮ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨੋਟ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਪਰ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਆਈ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਘਟਣ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਸਦੀ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੁਧਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਬਿਹਤਰ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਰੋਂਡਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ, ਜੋਹਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਕੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਲੁਈਸਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਯਾਦ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ-ਦਰ-ਦਿਨ ਦੇ ਮਿਨੀਟ੍ਰੋਮਾ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਉਸਦੇ ਸੁਧਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਕੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਖੁਦ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿ ਮੌਤ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਡਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਲਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਟੂਅਰਟ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ; ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਯਾਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ

ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਦਾ ਲਾਲ ਖੰਭ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ, ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ।
"ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹਾਂ, ਹੇਠਾਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇਹੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਮੈਂ ਕੁਝ ਨੀਲਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੈਂਟ... ਅਜੀਬ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ... ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੇ... ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਕਲ ਹਨ। ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਕਲ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਜੁੱਤੇ। ... ਮੈਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਕੈਥਰੀਨ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ।
"ਅਸੀਂ ਏਲ ਪੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਖ਼ਤ ਏਲ। ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਟੈਂਕਰਡ ਮੋਟੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ, ਧਾਤ ਦੇ ਸਟੇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਹਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਈਸਾਈ... ਈਸਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ।" ਉਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਮਰਦ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਬਸ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਏਲ ਪੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੂੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੌੜਾ ਸੁਆਦ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਨਮਕ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।"
ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ। "ਉਹ ਇੱਕ ਜੰਗ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਕਾਬੰਦੀ ਕਰਨ ਬਾਰੇ! ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। "ਹੈਮਸਟੇਡ ... ਹੈਮਸਟੇਡ [ਧੁਨੀਆਤਮਕ ਸਪੈਲਿੰਗ]। ਇਹ ਇੱਕ ਬੰਦਰਗਾਹ ਹੈ, ਵੇਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਬੰਦਰਗਾਹ। ਉਹ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ।" ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁੰਘ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਗੰਧ ਹੈ। ਸੜਦੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜ, ਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਨੱਕ ਨੂੰ ਸਾੜਦਾ ਹੈ... ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜਹਾਜ਼, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼। ਅਸੀਂ ਲੋਡ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ! ਅਸੀਂ ਬਾਰੂਦ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੋਡ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।" ਕੈਥਰੀਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਬਾਰੂਦ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਕਾਲੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਹਰਾ ਝੰਡਾ ਹੈ। ਝੰਡਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹੈ... ਇਹ ਹਰਾ ਅਤੇ ਪੀਲਾ ਝੰਡਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਾਜ ਹੈ।"
ਅਚਾਨਕ ਕੈਥਰੀਨ ਦਰਦ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਗਈ। ਉਹ ਤੜਫ ਰਹੀ ਸੀ। “ਓਹ,” ਉਸਨੇ ਘੂਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਰਦ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਰਦ!
"ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਧਾਤ ਹੈ, ਗਰਮ ਧਾਤ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਾੜ ਰਹੀ ਹੈ! ਓਹ! ਓਹ!"
ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਯਾਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਫਿਨ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਦਰਦ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਛਿੜਕਾਂ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਹਨ... ਜਿਸ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਸੀ ਉਹ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ... ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ। ਮੈਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹਾਂ... ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਚੁਣਨ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਿੰਟ ਸ਼ਾਪ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਬਲਾਕਾਂ ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਛਾਪ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ

ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ.... ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮੜੇ ਦੇ ਕਵਰ ਅਤੇ ਤਾਰਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਫੜਦੀਆਂ ਹਨ, ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਾਲ ਕਿਤਾਬ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛਪਾਈ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਵਰ ਬਹੁਤ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹਨ, ਚਮੜੇ ਦੇ। ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ; ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਈਸਾਈ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਛੂਹਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਈਸਾਈ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ... ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ। ਤੁਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁਲ ਉੱਤੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ।... ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਦਬਾਅ, ਭਿਆਨਕ ਦਬਾਅ—ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ! ਓਹ!" ਕੈਥਰੀਨ ਗਰਜਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢ ਰਹੀ ਸੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਨੂੰ ਪੁਲ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸੀ; ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਖੰਘਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਲਈ ਹਾਫ-ਹਫ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ? ਇਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸਰਹੱਦ ਸੀ; ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਕੈਥਰੀਨ ਹੁਣ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪਈ ਸੀ, ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।

"ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ... ਆਜ਼ਾਦ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ। "ਮੈਂ ਬਸ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਬਸ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ... ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਹੋਰ ਲੋਕ।"

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਹੁਣੇ ਖਤਮ ਹੋਏ ਜੀਵਨ, ਈਸਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਹੈ।

"ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ... ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਅੱਖਾਂ।"

"ਅੱਖਾਂ?" ਮੈਂ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ?"

"ਮਾਸਟਰ ਸਪਿਰਿਟਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ।" ਮਿੰਟ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਗਏ।

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਤਿਆਰ ਹਨ," ਮੈਂ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਤੋੜਦੇ ਹੋਏ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਗੇ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਹੋਰ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਆਵਾਜ਼, ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਇਸ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ.... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਯਾਮ ਹਨ। ..." ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਆਈ ਸੀ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਗਈ ਹਾਂ। ਹਰ ਪੱਧਰ ਉੱਚ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਪੱਧਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਤਰੱਕੀ

ਕੀਤੀ ਹੈ...।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਸਾਡੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜਲਦੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਲਕ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਲੜਨਾ ਚੁਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓਗੇ। ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।"
"ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਈਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਗਲਤ ਹਨ... ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ। ਇਹੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ..."
"ਸਾਨੂੰ ਸਹਿਜ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੋ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵਾਂਗੇ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਰੁਕ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਿਛੋਕੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਮਾਪਾਂ ਅਤੇ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਇਹਨਾਂ ਕਥਨਾਂ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ - ਇਹ ਸਭ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਸੰਖੇਪ, ਕਾਵਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਾਂ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਪਨਮਈ ਸੁਰ ਸੀ।
"ਜੋ ਲੋਕ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਹਨ... ਉਹ ਮੁਅੱਤਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਦੂਜੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ... ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਕਿ ਉਹ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ... ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਰਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਇਸ ਲਈ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਦਵਾਈ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਖੋਜ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ "ਦੇਖਦੇ" ਹਨ। ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ "ਆਤਮਕ" ਚਿੱਤਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਜੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦਰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਾਲੇ ਕਈ ਮਰੀਜ਼ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਸਫਲ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕੀ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋਰੋਗ ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੇ ਕਈ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜੈਕਬ ਨੂੰ 1975 ਵਿੱਚ ਹਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਦਸੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਐਂਬੂਲੈਂਸ, ਉਸਦੇ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਵੱਧ ਰਹੀ ਭੀੜ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਜੈਕਬ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਲੰਘਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੈਕਬ ਨੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਜੈਕਬ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਭਵਿੱਖੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਜੈਕਬ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਇਆ।

1980 ਵਿੱਚ, ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਜੈਕਬ, ਜੋ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਹੇਬਰੋਨ ਵਿੱਚ ਪੈਟ੍ਰਿਆਰਕਸ ਦੀ ਗੁਫਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਹਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨੇੜਲੀ ਮਸਜਿਦ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੈਠਦੇ ਹਨ।" ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੈਕਬ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ।" ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ, ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਾਲ ਜੈਕਬ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਜੋ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜੈਕਬ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ।

ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਤਾਜ਼ਾ ਖੁਲਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ

ਸਾਡੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਪਿਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਲੋਕ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ, ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। "ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵਾਂਗੇ।" ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਕਈ, ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੂਰ ਸੀ।

ਮੈਂ ਨੌਜਵਾਨ ਮੋਜ਼ਾਰਟ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਕੀ ਇਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਸੀ? ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਰਜ਼ੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਲੈ ਗਏ।

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਸੀ। "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਈਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹਨ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਜੈਰੋਡ ਕੌਣ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ... ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।" ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀ। "ਸਿਰਫ਼ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ।"

ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਰੌਬਰਟ ਜੈਰੋਡ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਸੀ? ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ। "ਓਹ, ਓ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਝਿਜਕਿਆ ਹਾਂ.... ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਝਿਜਕਿਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

"ਬਸ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਦਿਲਚਸਪ। ਜੇ ਮਾਸਟਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਕੈਥਰੀਨ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ... ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗੀ।" ਫਿਰ, ਮਿੰਟ ਚੁੱਪਚਾਪ ਲੰਘ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਸੇਬ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ... ਅਤੇ ਇੱਕ ਘਰ, ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਘਰ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਸੇਬ ਸੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ... ਕੀੜੇ, ਖਾਣ ਲਈ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਝੂਲਾ ਹੈ, ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝੂਲਾ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

"ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਹਲਕੇ ਹਨ, ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ; ਮੈਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕੈਥਰੀਨ ਹੈ।" ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਉਹ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ। "ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੈਥਰੀਨ?"

"ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੈ ... 'ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ; ਇਹ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ... ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ।" ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਇੰਨਾ ਮਤਲਬੀ ਕਿਉਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਚਾ ਸਵੈ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ਸਵੈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੈਥਰੀਨ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਤਕਨੀਕ ਹੋਵੇਗੀ, ਸੂਝ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ।

"ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ। "ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਹਾਂ। ... ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।"

“ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਵੀ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੋਰ ਵੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਲਈ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।" ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ, ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ, ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਦਾ ਇੱਕ "ਉੱਚ" ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹ ਉੱਚਾ ਸਵੈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਆਪਣੀ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਲ ਡੂੰਘੀ ਸੂਝ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ। ਚੇਤੰਨ ਕੈਥਰੀਨ, ਜਦੋਂ ਜਾਗਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਅਤੇ ਸੀਮਤ, ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਤਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਟੈਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਪੂਰਬੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਪੈਗੰਬਰ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਅਸਲ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕਾਰਲ ਜੰਗ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮੂਹਿਕ ਅਵਚੇਤਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਜਿਸਦੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਨਾਲ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਚੇਤੰਨ, ਜਾਗਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ-ਪੱਧਰ ਦੇ ਅਤਿ-ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਵਿਚਕਾਰ ਅਣ-ਪਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਖੱਡ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਅਤਿ-ਚੇਤੰਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਵਾਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਜਾਗਦੀ ਸੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। “ਉਸ ਕੋਲ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬਕ ਹਨ,” ਮੈਂ ਸਵਾਲੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ... ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। "ਇਹ ਗਿਆਨ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ।" ਉਸਦਾ ਸੁਰ ਨਿਰਲੇਪ, ਦੂਰ ਸੀ। "ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ... ਉਸਨੂੰ - ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ... ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਬਕ ਹਨ ... ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ... ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ। ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਗਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਘਾਟ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਨੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲੀ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਆਈ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਹੈ ... ਸਲਾਦ, ਪਿਆਜ਼, ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ!" ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਹੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਹਾਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖੇ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ।
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਇੱਕ ਰੱਸੀ-ਰੱਸੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਖਾਲੀਪਣ ਭਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਉਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਸ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। "ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।" ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਇਹ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸੀ।"
"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਿਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ 'ਇੱਕ' ਕਹਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਓਗੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋਗੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਿੰਨ ... ਦੋ ... ਇੱਕ।" ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ ... ਪਰ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ!" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਕੜਕਵੀਂ ਹੋ ਗਈ। "ਸਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਣ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾ ਭੁਗਤਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨੀ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਹੁਤ ਔਖੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਅਨਿਆਂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇਗੀ।"
ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦਾ ਮੌਨ ਰਿਹਾ। "ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ। ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਹਾਲਾਤ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ। ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੈਥਰੀਨ ਥੱਕ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਈਸਾਈ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਾਰ ਉਸ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੈਰੋਲ ਨਾਲ ਮਿਲੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਥੱਕ ਚੁੱਕੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ ਛੇ

ਮੈਂ ਹੁਣ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਹਿ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦੇ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ

ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਇੰਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ, ਡੂੰਘੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ ਲਈ ਇੰਨੀ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੈਥਰੀਨ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇੱਕ ਆਮ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਗੁੱਡੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮੈਂਟਲ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।" ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। "ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਕੋਲ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਂਟਿੰਗ ... ਚਿਹਰੇ ਦੀ, ਆਦਮੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ...।" ਉਹ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ।
"ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਢੱਕਣ। ਇਹ ਧੁੰਦਲਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ... ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਚਮੜੀ ਹੈ, ਹਾਂ ... ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਚਮੜੀ ਦਾ ਢੱਕਣ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ ... ਜੋ ਵਰਾਂਡੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ - ਥੰਮ੍ਹ - ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੱਡੇ ਦਰੱਖਤ ਹਨ ... ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਘੋੜੇ ਹਨ। ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ... ਕੁਝ ਖੰਭਿਆਂ 'ਤੇ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿਸ ਰਿਹਾ,” ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਸਾਲ, ਸਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ... ਉੱਥੇ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲ।” ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਈ। “ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਫੁੱਲ... ਅਜੀਬ ਫੁੱਲ, ਵੱਡੇ ਫੁੱਲ... ਕਾਲੇ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲ।” ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਮੁਖੀ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੌਸਮ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਪਰ ਹਵਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਗਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਠੰਡਾ।" ਅਸੀਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਮਨਮੋਹਕ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂਟਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ... ਮੈਨੂੰ ਹਾਰੂਨ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ... ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹਾਰੂਨ ਹੈ।" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। "ਨਹੀਂ, ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਲੀਓਪੈਟਰਾ ਜਾਂ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੱਕ ਦੂਰ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸ਼ੱਕੀ, ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਵੈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਬਹੁਤ...” ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ.... ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਘੋੜਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਹੈ।” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ, ਭੂਰੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬੋਨਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਬੋਨਟ... ਨੀਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪਿਨਾਫੋਰ ਹੈ... ਐਪਰਨ। ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਹਾਂ, ਪਰ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਦੁਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣੇ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ

ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਜੁੱਤਾ... ਜੁੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਲੱਤ ਮਾਰੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟੀਆ ਘੋੜਾ ਹੈ।" ਦਰਦ ਘੱਟਦੇ ਹੀ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਰਮ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਘਾਹ ਦੀ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰਾ। ਤਬੇਲੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।" ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ... ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਮੇਰਾ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣ ਨਾਲ ਵੀ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ।" ਮੈਂ ਮਾਲਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਪਤਨੀ ਕਾਫ਼ੀ ਮੋਟੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੂਰਖ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੋ ਧੀਆਂ ਹਨ। ... ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ; ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ।" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਹਾਂ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ... ਘਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਰਗੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਂਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਭੂਰੇ ਅੰਡੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ... ਇੱਕ ਕਮਰਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਬਹੁਤ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ ਹਨ।" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹਨ।
"ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।" ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ? "ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ।" ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਚਿੱਟਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਈ ਰਿਬਨ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਟੋਪੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬੋਨਟ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਖੰਭ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰਿਬਨ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ।"
"ਟੋਪੀ ਕਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਹੈ-" ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ।
"ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ, ਬੇਸ਼ੱਕ।" ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੂਰਖ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। "ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਇਸ ਜਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ।" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਾਰੀਖ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ।
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।" ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮਿਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਬਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਉੱਚੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਨਫ਼ਰਤ।"
"ਕਿਉਂ? ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਾੜਾ ਸਲੂਕ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਥੇ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਉਸਦੀ

ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਦੋਵੇਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਗਰਮ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ.... ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ... ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੈ... ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਕੜਕਵੀਂ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੋਕ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੋਕ। ਉਹ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ... ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ...।" ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਬਾਅਦ ਲਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਰਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ... ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ... ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਹੈ! ਸਭ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਊਰਜਾ ਇਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤੁਰੰਤ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਚੁੰਬਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜਿਸ ਵੱਲ ਅਸੀਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰੋਤ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਹੈ?"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੰਗ ਹਨ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਇਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ।
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ... ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਜਾਣੂ ਹਨ; ਦੂਸਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ, ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।" ਉਹ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮਿੰਟ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੀਤਦੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਰਫ਼ਤਾਰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ।"
"ਕਿਸਦੇ ਬਾਰੇ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੋਈ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਮਾਲਕ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸਮਝ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰੇਗੀ। ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕੇ?" ਕਮਰਾ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਗੂੰਜਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਵੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਆਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਦੋਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਮਾਂ ਕਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ

ਕਰੋਗੇ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਊਰਜਾਵਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਉਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; "ਕੌਣ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ... ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਅਵਚੇਤਨ ਤੋਂ, ਨਾ ਹੀ ਅਚੇਤ ਤੋਂ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਸਵੈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ "ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਇੱਕ ਜਾਂ ਕਈ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਿਛਲੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਆਤਮਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਾਵਿਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਿਆਰ ਗਰਮ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਰਲੇਪ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ। ਇਹ ਅਨੰਦਮਈ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਦੱਬਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਬੰਧਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਜਾਂ ਨਿਰਲੇਪ ਪ੍ਰੇਮ-ਦਿਆਲਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਰੋਂ ਜਾਣੂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਫੁਸਫੁਸਾਨੀ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮਾਸਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ।"
"ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੰਨੀ ਔਖੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁਹਾਵਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ... ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨਾ ਚੁਣਦੀ ਹਾਂ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ।

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ? ਕੀ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਵਾਬ ਉਸ ਮਾਸਟਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਜਿਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸਹਿਜ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਮਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼, ਸ਼ੈਲੀ, ਸੁਰ, ਸਭ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਬੋਲੇ ਗਏ ਮਰਦਾਨਾ, ਕਾਵਿਕ ਮਾਸਟਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ।

"ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਖਾਸ ਰਵੱਈਏ ਸਿੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਾਨ, ਉਮੀਦ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਪਿਆਰ ... ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਮੀਦ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਖੁਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ..."

"ਧਾਰਮਿਕ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਲੋਂ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਇਹ ਸਹੁੰਆਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਗੇ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਇਨਾਮ-ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ... ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਨਾਮ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਨਾਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨਾ ... ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਰਨਾ।"

"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੈਂ "ਪਵਿੱਤਰਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸ ਮੂਲ ਦਾ ਅਰਥ "ਸ਼ੁੱਧ" ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਜਿਨਸੀ ਪਰਹੇਜ਼ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

"... ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਕੁਝ ਵੀ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ... ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ.... ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।" ਉਹ ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਈ।

"ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਸਟਰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ। "ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ? ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਫਾਲੋ-ਅੱਪ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"

ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ।

"ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ।" ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸੁਨੇਹਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਨਾਲੋਂ ਮੇਰੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸੀ।

"ਮੇਰੇ ਲਈ?"

"ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ।" ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਅਸੀਂ।" ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਆਮ ਸੁਭਾਅ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ। "ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਹੈ।"

ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਵਿਤਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ। ਆਵਾਜ਼ ਨਰਮ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੇਧ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੇਧ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ।
"ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ। ਮਾਸਟਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਨੇਹੇ। ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ; ਅਸੀਂ ਕਦੋਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਮਰਾਂਗੇ, ਸਾਡੀ ਚੋਣ; ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀ ਪੱਕੀ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਅਗਵਾਈ; ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕਾਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ; ਦਾਨ, ਉਮੀਦ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪਿਆਰ; ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ? ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?
ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਛਾਏ ਨਾਟਕੀ ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕਾਲਜ ਬੇਸਬਾਲ ਗੇਮ ਲਈ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਜਾਮ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਜਾਮ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੋ ਪਾਰੀਆਂ ਵੀ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਯੋਗ ਡਰਾਈਵਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਿੜਚਿੜਾਪਨ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਜੌਰਡਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਖੇਡ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਟੀਚਾ ਇਕੱਠੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸੈਰ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕੱਠੇ ਸੀ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ, ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਬੇਸਹਾਰਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਕੋਮਲਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਅਤੇ ਨੁਕਸ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਹੈ।
ਮੈਂ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਪਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕੈਰੋਲ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਕੈਰੋਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ

ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਏਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬੂਤ ਵਧਦੇ ਗਏ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ।

ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ

ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਵਾਦ ਦੀ ਟੇਪ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਵਰਗੀ ਕਵਿਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਧਾਰੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ "ਡਰਾਉਣਾ" ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਸੁੰਦਰ, ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਟੇਪ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਚੁੱਪਚਾਪ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ "ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ।"

ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੈਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਕਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਲਹਿਰਾਂ ਹੀ ਬਚੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੂਅਰਟ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੂਹਣ ਅਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋਰੋਗ ਚਿਕਿਤਸਾ ਸੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਫਿਰ

ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਵੱਡੇ ਸਦਮੇ ਜਾਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਮਿਨੀਟ੍ਰੌਮਾ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕੈਥਰੀਨ ਲਗਭਗ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਫੋਬੀਆ ਅਤੇ ਪੈਨਿਕ ਅਟੈਕ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਜਾਂ ਮਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੁਣ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਟ੍ਰੈਂਕੁਇਲਾਈਜ਼ਰ ਅਤੇ ਐਂਟੀ ਡਿਪ੍ਰੈਸੈਂਟ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਉੱਚ ਖੁਰਾਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਦਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਰੀਜ਼ ਅਕਸਰ ਤੀਬਰ ਮਨੋਰੋਗ ਚਿਕਿਤਸਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਫੋਬੀਆ ਸਮੂਹ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਵਰਗੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜੈਵਿਕ ਆਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਂ ਕਈ ਦਿਮਾਗੀ ਰਸਾਇਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਦਵਾਈਆਂ, ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ, ਜਾਂ ਸਮੂਹ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਜਾਂ ਦੰਦ ਪੀਸਣ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ, ਡਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਸੀ, ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਜੰਗਲੀ ਉਮੀਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚਮਕਦਾਰ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਇੱਕ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਗੁੰਬਦਦਾਰ ਛੱਤ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼। ਛੱਤ ਨੀਲੀ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ... ਪੁਰਾਣਾ ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਗੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਹਨ, ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਕਿਸੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਬਣਤਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬੁੱਤ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ... ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਖੰਭਾਂ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ ... ਇਹ ਗਰਮੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ?"

"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਚਮੜੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਕਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਵਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਬਾਸੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਚਿਹਰੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਹਨ।"

ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਭਿਆਨਕ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਕੋੜ੍ਹ ਵਾਂਗ। ਜੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ?"

"ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ?"

"ਨਹੀਂ। ਚਮੜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁੰਗੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਹੁਣੇ ਆਏ ਹਨ। ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ... ਮਰਨ ਲਈ।"

ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ... ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਭੂਰਾ ਹੈ, ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਵੱਡੇ ਸਿੰਗਾਂ

ਵਾਲਾ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ... ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਲਈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਰੇਤਾਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਘੜੀ ਦੇ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਰਤਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
"ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਮੈਨੂੰ ਛੂਤ ਵਾਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।
"ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਹਿੱਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਗੁਫਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਗੁਫਾ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ?" ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੰਦ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਬਸ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।"
"ਕਮਰਾ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ?"
"ਇਹ ਪੂਜਾ ਲਈ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਲਈ। ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੱਤਰੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਮੌਤ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਪਤਲੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ ਕਾਰਨ ਹੂੰਝ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੂੰਝ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ... ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।" ਉਹ ਗਰਮ, ਹਨੇਰੀ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਧਰੰਗੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਗੁਫਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਡਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਇਆ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ, ਇਸ ਦੁਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ!"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ!" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ

ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ!" ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਗੋਲ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹਾਂ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੁੱਖ - ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ... ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਮਾਸਕ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ; ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਢੱਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੁਝ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਲੰਬੇ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਾਸਕ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਢੱਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਹ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਹਨ ... ਉੱਪਰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਟਕ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਲ ਦੇਖੋ।"
"ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਇੱਕ ਗੁੱਤ ਵਿੱਚ ਹਨ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਈਸਾ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਅਧਿਆਪਕ, ਡਾਇਓਜੀਨਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਰੀਖ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ" [ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ]।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ?"
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।" ਉਸਦੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਸੁਚੇਤ ਸ਼ੈਲੀ ਵਰਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉੱਥੇ ਹਨ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਤੇ ਹੈਂ... ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।" ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੈਂਤੀ ਸਦੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰਾਂ?"
"ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ... ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ... ਵਰਗ ਅਤੇ ਚੱਕਰ, ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਡਾਇਓਜੀਨਸ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋ।"
"ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ... ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਭਰਾ ਹੋ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ... ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੌਰਾਨ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਵਾਪਰੇਗਾ?"

"ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਬੱਚਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ; ਮੈਂ ਡਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਹਿੱਲਣਾ ਬੇਆਰਾਮ ਹੈ। ... ਠੰਡ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਕਦੇ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੂਤੀ ਰੋਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਜਣੇਪਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਪਈ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਬੱਚਾ ਬਿਨਾਂ ਦਰਦ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੂੰਝ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜਣੇਪਾ ਪੀੜਾਂ ਕਈ ਹੋਰ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਹੋਈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ... ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ!"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖੋਗੇ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ। ... ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
“ਤੇਰੀ ਬੱਚੀ ਇੱਥੇ ਹੈ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ।”
"ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਖੁਸ਼ ਹੈ।" ਉਹ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਪਕੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਨਾਲ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਝਪਕੀ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ... ਮੈਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਟੋਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਟੋਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ... ਭੋਜਨ ... ਕੁਝ ਲਾਲ ਫਲ ...।"
"ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਧਰਤੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖਾਣੇ ਨਾਲ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਕੈਥਰੀਨ... ਕੈਥਰੀਨ।"
"ਇਹ ਕਿਸੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।" ਇਹ ਇੱਕ ਮੋੜ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ ਸੀ, ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਤਾ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜ਼ਮੀਨ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ... ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਪਾਰਕ ਰੂਟਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਸਕੋ ਅਤੇ ਨਕਸ਼ੇ ਬਣਾ ਸਕੋ ... ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਾਰਟ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਹੋ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਕਿਹੜੇ ਚਾਰਟਾਂ ਤੋਂ ਹੈ? ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਚਾਰਟ?"
"ਤੁਸੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ... ਨਕਸ਼ੇ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ... ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬੈਠਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ; ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ... ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ...।"
"ਪਰ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ।"
"ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਰੋਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਧੀ ਰੋਟੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ।"
"ਕੀ ਲੋਕ ਰੋਟੀ ਖਾ ਰਹੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ। ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕ।"
"ਮੌਕਾ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਕੁਝ... ਕੁਝ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉੱਥੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਾ ਉੱਥੇ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਹੈ।"
"ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ," ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ।
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ... ਹਾਂ... ਐਡਵਰਡ। ਅੰਜੀਰ, ਅੰਜੀਰ ਅਤੇ ਜੈਤੂਨ... ਅਤੇ ਲਾਲ ਫਲ ਹਨ। ਫਲੈਟ ਬਰੈੱਡ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਭੇਡਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨ ਰਹੇ ਹਨ।" ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ...।" ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। "ਇਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਹੈ... ਇਹ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਡੱਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਰਨ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।"
"ਫਿਰ ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ?"
"ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹਨ?" ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੀ ਰਿਪੋਰਟਰ ਉਸਨੂੰ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਤਿੰਨ ਹਨ, ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ।" ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਹੇਠ, ਕਿਸੇ ਢੱਕਣ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ ਹੈ...।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਵੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ?"
"ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅੰਗੂਰ ਪੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਕੱਪ ਵਿੱਚ ਅੰਗੂਰ।"
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹਾਂ?"
"ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੇ ਹੋ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਨਹੀਂ! ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਭੋਗੀ ਹੈ? ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਗੇ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੂੰ ਲੰਘ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਂਗੀ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।" ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲੰਘੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੈਥਰੀਨ ਆਰਾਮ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ।"
ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਕਾਫ਼ੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।

ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ

ਸਾਡੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘ ਗਏ। ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੰਡੀ ਬੀਚ 'ਤੇ ਲੇਟ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਦੂਰੀ ਸੀ: ਵਸਤੂਆਂ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ - ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਮ, ਜਾਗਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ - ਇਲਾਜ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੁਧਾਰ; ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹੀ ਖੁਲਾਸੇ, ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਵਿਤਾ, ਅਤੇ

ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮਾਪਾਂ ਬਾਰੇ ਸਬਕ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ, ਜਨਮ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ, ਮਾਸਟਰ ਸਪਿਰਿਟਸ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ।

ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਸੈਂਕੜੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਹਜ਼ਾਰਾਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਮਰਿਆਂ, ਬਾਹਰੀ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਲੀਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਸੈਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਬਾਹਰੀ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਭਰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਰਡਰਲਾਈਨ ਸਿੰਡਰੋਮ ਅਤੇ ਹਿਸਟਰੀਕਲ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪਲਿਟ ਜਾਂ ਮਲਟੀਪਲ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਮੈਂ ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਡਰੱਗ ਐਬਿਊਜ਼ (NIDA) ਦੁਆਰਾ ਫੰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਰੱਗ ਅਤੇ ਅਲਕੋਹਲ ਐਬਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਰੀਅਰ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਡਰੱਗ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜਾਣੂ ਸੀ।

ਕੈਥਰੀਨ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਲੱਛਣ ਜਾਂ ਸਿੰਡਰੋਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਭਰਮ (ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨਾ) ਜਾਂ ਭਰਮਾਂ (ਝੂਠੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ) ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਨਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਜ-ਵਿਰੋਧੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿਸਟਰੀਕਲ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਯਾਨੀ, ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, "ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਪਾਇਲਟ" 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵੰਡ ਜਾਂ ਬਹੁ-ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਅਕਸਰ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਚੇਤੰਨ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ), ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਖਾਸ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੂਰਾ ਅਨੁਭਵ, ਉਸਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਰਦੇਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ।

ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ, ਵੇਰਵਿਆਂ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਵਰਣਨਾਂ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸਮੱਗਰੀ ਉਸਦੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਅਦਾਕਾਰਾ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਵੇਂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸੁਧਾਰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਵਾਈ ਦੇ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਕਿ ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਜਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਦਵਾਈਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ, ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਪਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਅਪਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸ਼ੋਸ਼ਣ, ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਭੁੱਖਮਰੀ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਅਪੰਗਤਾ, ਨਿਰੰਤਰ ਅਤਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ, ਆਦਿ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਦੁਖਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ, ਬਲਾਤਕਾਰ, ਸਮੂਹਿਕ ਤਬਾਹੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਜੋ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਕਨੀਕ ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਬਚਪਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਆਮ ਦਸ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਮੋਹਰੀ ਸਨ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਖੋਜ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਉਹ [ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਕਰਾਂਗਾ] ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪਰ ਕੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਸਨ? ਕੀ ਯਾਦਾਂ ਉਸਦੇ ਜੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ? ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਹੈ। ਜੈਨੇਟਿਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਲਈ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜੈਨੇਟਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਅਟੁੱਟ ਰਸਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜੈਨੇਟਿਕ ਲਾਈਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਔਲਾਦ ਨਾਲ ਹੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਬੇਔਲਾਦ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਦਾ ਜੈਨੇਟਿਕ ਪੂਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜੈਨੇਟਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਨਹੀਂ, ਜੈਨੇਟਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਜੰਗ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਅਵਚੇਤਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ, ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਇੱਕ ਭੰਡਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਜੰਗ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਮੂਹਿਕ ਅਵਚੇਤਨ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਬਣਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਵਿਰਸੇ ਵਿੱਚ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨੋਰਥ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਉੱਭਰਦੇ ਹਨ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਰੰਪਰਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜੰਗ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਚਿੱਤਰਾਂ ਜਾਂ ਮਨੋਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਖਾਸ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਜੰਗ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਖਾਸ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਚੇਤੰਨ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਸੀ। ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁੱਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਗਿਆਨ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੇਤਨਾ ਤੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਇਆ ਜਾਂ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਰਾਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਪਰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੱਚ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਕਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ, ਦਿਮਾਗਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਖਲਾਈ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਜਾਣਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।" ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ ਸੀ। "ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੇਲ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਟੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਂਡੇ ਲਾਲ ਹਨ ... ਲਾਲ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲਾਲ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੀਲੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਹਨ, ਉੱਪਰ ਨੀਲੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ... ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਘੜੇ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਘੁੰਮਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢੇਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਭੂਰੀ ਹੈ ... ਭੂਰੀ ਚਮੜੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋ?"
"ਹਾਂ... ਮੈਂ ਕੁਝ ਜਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮੋਮ ਨਾਲ... ਜਾਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮੋਮ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੇਲ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈਂ।" ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਰੁਕ ਗਈ।
"ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁੱਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁੱਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਲੰਮਾ... ਲੰਮਾ ਕੱਪੜਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਕਿਨਾਰੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਜਾਂ ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ?"
"ਮੋਮ ਨਾਲ ਜਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ।"
"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਘੜੇ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ?"
"ਇਹ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ... ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਸਹ ਹੈ, ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ... ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪੰਛੀ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਹੈ। ਇਹ ਚਪਟਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਚਪਟਾ ਪੂਛ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਪਟਾ ਪੂਛ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ... ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ?"
"ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਲਾ... ਕਾਲਾ ਚਿਪਚਿਪਾ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਸ ਲਈ।"
"ਕੀ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ - ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ - ਜਿੱਥੇ

ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤਾਰੀਖ ਦੱਸ ਸਕੋ?"
"ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਖਾਲੀ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।
"ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਸ਼ੀਸ਼ੀ। ਉੱਪਰਲਾ ਹੈਂਡਲ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਜੜ੍ਹਨਾ ਹੈ।"
"ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ?"
"ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਲਮ। ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਜੋ ਹੁਣ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ! ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਕੰਮ ਹੈ? ਇਸ ਰਵਾਲੇ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ?"
"ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਲਮਾਂ, ਧੂਪਾਂ ਨਾਲ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ..."
"ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ?"
"ਸੋਲ੍ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦਾ ਘਰ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਘਰ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕ ਹੈ। ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੈ।"
"ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਓ।"
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੱਚਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਹੁਣ ਕੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਜਾਓ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਓ।"
ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸਭ ਕੁਝ। ... ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।"
"ਲੋਕ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ... ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।"
"ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ?" ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਲੇਗ ਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਵੀ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰੀ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਲੇਗ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਲਸਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਗੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। "ਕੀ ਇਸਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ।" ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਤ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ,?"

"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਠੰਡ। ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਪਾਣੀ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਲਾ... ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਕੌਣ ਮਰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਵੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਠੀਕ ਹੈ; ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਮਿਕ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।"
"ਕੀ ਰਿਵਾਜ ਸੀ?" ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਸਲੀਅਤ ਦਰ ਅਸਲ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਮ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਭਟਕਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ।
"ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਪੇਟ ਕੇ ਮਸਹ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਮੀਨ ਹੜ੍ਹ ਆ ਰਹੀ ਹੈ... ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਣੀ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਨਾ ਪੀਓ।"
"ਕੀ ਇਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਹੈ? ਕੀ ਕੁਝ ਕੰਮ ਆਇਆ?"
"ਸਾਨੂੰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ। ਗੰਧਾਂ ... ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਅਤੇ ... ਗੰਧ ਨੂੰ ਸੁੰਘਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਚਿੱਟਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਾਉਂਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਲਸਣ ਵਰਗਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਗੁਣ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਹਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਗੁਣ... ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਗੰਧ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਮਨੀ... ਫਲ ਜਾਂ ਕੋਈ ਗੋਲ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਦੇ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਦਾ ਢੱਕਣ ਹੋਵੇ, ਇਸਦੀ ਚਮੜੀ ਜਾਮਨੀ ਹੋਵੇ...।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਫਲ ਹੈ?"
"ਟੈਨਿਸ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ? ਕੀ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਲਈ ਹੈ?"
"ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ।"
"ਟੈਨਿਸ," ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਟੈਨਿਨ ਜਾਂ ਟੈਨਿਕ ਐਸਿਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। "ਕੀ ਇਹੀ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਟੈਨਿਸ?"
"ਮੈਂ ਬਸ... ਮੈਨੂੰ 'ਟੈਨਿਸ' ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਇੰਨੀ ਬੇਆਰਾਮ ਹੈ?"
"ਧਰਮ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਧਰਮ। ਇਹ ਡਰ ਦਾ ਧਰਮ ਸੀ... ਡਰ।

ਡਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ... ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ... ਇਹ ਗਿੱਦੜ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਹੈ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਿਰਪਾਓ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਦੇਵੀ?"
"ਓਸੀਰਿਸ... ਸਿਰਸ... ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... ਅੱਖ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੱਖ, ਇੱਕ ਚੇਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅੱਖ। ਇਹ ਸੋਨਾ ਹੈ।"
"ਇੱਕ ਅੱਖ?"
"ਹਾਂ.... ਹਾਥੋਰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਕੀ?"
"ਹਾਥੋਰ! ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ!"
ਮੈਂ ਕਦੇ ਹਾਥੋਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਓਸਾਈਰਿਸ, ਜੇ ਉਚਾਰਨ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਿਸਰੀ ਦੇਵਤਾ, ਆਈਸਿਸ ਦਾ ਭਰਾ-ਪਤੀ ਸੀ। ਹਾਥੋਰ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਮਿਸਰੀ ਦੇਵੀ ਸੀ। "ਕੀ ਇਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਥੋਰ! ਹਾਥੋਰ।" ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ। "ਪੰਛੀ... ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਹੈ... ਸਿੱਧਾ, ਇੱਕ ਫੀਨਿਕਸ...।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
"ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਵੱਲ ਵਧੋ। ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਵੱਲ ਜਾਓ, ਪਰ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ।"
ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸੈਂਡਲ, ਸੈਂਡਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਖੁਰਦਰਾ ਕੱਪੜਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖੁਰਦਰਾ ਕੱਪੜਾ।"
"ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ... ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ... ਸਿਰਫ਼ ਹਨੇਰਾ।... ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਗਰਮ ਰੋਸ਼ਨੀ।" ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਮੌਤ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਬਕਾਂ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। ਉਹ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਰਹੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ... ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!"
"ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ?"

"ਧੀਰਜ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...।"
"ਹਾਂ, ਚੱਲੋ।"
ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਆਇਆ। "ਸਬਰ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ... ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ; ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਪ ਹਨ। ਪਰ ਸਮਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਮਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਸਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ। ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ।" ਕੈਥਰੀਨ ਚੁੱਪ ਸੀ।
"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ।"

ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ

ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਦਿਮਾਗੀ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਰਮ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੀਰਜਵਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੀਰਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਅਸਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਧਾਗੇ ਕਿੱਥੇ

ਉੱਭਰਨਗੇ। ਪੂਰਵ-ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਫ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਤੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਤੱਕ - ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਤੇ, ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਅੱਜ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਭਰੀ, ਪਰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਊਜ਼ਲੇਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਪੱਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹਵਾਈ ਪੱਟੀ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ... ਅਲਸੇਸ਼ੀਅਨ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ?" ਫਿਰ, ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਅਲਸੇਸ਼ੀਅਨ।"
"ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਬਸ ਅਲਸੇਸ਼ੀਅਨ। ... ਮੈਨੂੰ ਵੌਨ ਮਾਰਕਸ, ਵੌਨ ਮਾਰਕਸ [ਧੁਨੀਆਤਮਕ] ਨਾਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭੂਰਾ ਹੈਲਮੇਟ ਜਾਂ ਟੋਪੀ ... ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਐਨਕਾਂ ਹਨ। ਟੁਕੜੀ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਖੇਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਕਸਬਾ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ?"
"ਮੈਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਜ਼ਮੀਨ ਬੰਬ ਧਮਾਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉੱਡ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇਲਾਕਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਆਪਣਾ ਵਰਣਨ ਕਰੋ। ਹੇਠਾਂ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜੈਕਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਜੈਕਟ ਬਹੁਤ ਗੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ਖਮੀ ਲੋਕ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
“ਪੈਂਤੀ।” ਕੈਥਰੀਨ ਖੁਦ ਉਨੱਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਭੂਰੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਜੈਕਟ 'ਤੇ ਹੈ?"
"ਜੈਕਟ 'ਤੇ ਖੰਭ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਇਲਟ ਹਾਂ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪਾਇਲਟ।"
"ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੌਣ ਉਡਾਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬੰਬ ਸੁੱਟਦੇ ਹੋ?"
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਨਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੈਵੀਗੇਟਰ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਜਹਾਜ਼। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪ੍ਰੋਪੈਲਰ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਵਿੰਗ

ਹੈ।" ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ "ਸਥਿਰ ਵਿੰਗ" ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੋਚੇਗੀ। ਪਰ, ਮੱਖਣ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸੁਗੰਧਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭੰਡਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ, ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ?"
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਕੀ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ... ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ!"
"ਤੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ?"
"ਦੁਸ਼ਮਣ।"
"ਉਹ ਕੌਨ ਨੇ?"
"ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ... ਅਮਰੀਕੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ... ਅੰਗਰੇਜ਼।"
"ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਯਾਦ ਹੈ? ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਲਝਣ ਹੈ।"
"ਚਲੋ ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਔਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਰੁਕ ਗਈ, ਫਿਰ ਫੁਸਫੁਸਾਈ, "ਮੈਂ ਏਰਿਕ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਹੈ... ਏਰਿਕ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਮਾਰਗੋ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹੈ?"
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਿਕਨਿਕ 'ਤੇ ਹਾਂ। ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ? ਮਾਰਗੋ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ?"
"ਮੈਂ ਘਾਹ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ," ਉਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਰਗੋਟ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮਾਰਗੋਟ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।"
"ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ।"
"ਇਹ ਜੂਡੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜੂਡੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਤੁਰੰਤ ਤਾਲਮੇਲ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।
“ਜੂਡੀ?” ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਹਾਂ, ਜੂਡੀ। ਉਹ ਉਸ ਵਰਗੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ... ਉਹ ਉਸ ਵਰਗੀ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?"
"ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।" [ਲੰਬਾ ਵਿਰਾਮ] "ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਇਹ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜਰਮਨ

ਸਰਕਾਰ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ... ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਜੰਗ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾਓ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਜਹਾਜ਼, ਅਤੇ ਬੰਬਾਰੀ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਵੱਲ। ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਬੰਬ ਸੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਾਪਸ ਜਾਓ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ, ਕਤਲ ਅਤੇ ਜੰਗ ਬਾਰੇ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਮਰਾਂਗੇ।"
"ਕੀ?"
"ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਮਰਾਂਗੇ," ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ? ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਿਉਂ? ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ?"
"ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੇ।"
"ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗੂ ਸਨ? ਉਹ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ—" ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ।
"ਉਹ ਆਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਉਹ ਆਗੂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਝਗੜੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ।"
"ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਸੱਤਾ ਦਾ ਪਾਗਲ?"
"ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ... ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ... ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਬਚੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇੜੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਅਮਲੇ ਵਿੱਚ? ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਗਨਰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨੈਵੀਗੇਟਰ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਜਹਾਜ਼ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੱਟੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ... ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਓ।"
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।" ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ।
"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ..."
"ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿੱਤਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ? ਏਰਿਕ ਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਸੀ... ਕੁਝ ਜਹਾਜ਼ ਮਾਲ ਢੋ ਰਹੇ ਸਨ।"
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਾਇਲਟ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"

"ਇਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਇਆ?"
ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਰਮੀ ਨਾਲ, ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਹਾਂ।"
"ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ, "ਅਗਲੀ ਉਡਾਣ ਲਈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਅਗਲੀ ਕੋਈ ਉਡਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
“ਹਾਂ।” ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਅੱਗ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਪਾਰਟੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਹੋ?"
"ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ... ਕੋਈ ਜੰਗ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ। ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ!" ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਭਾਰੀ ਸੀ।
"ਖੂਨ! ਹਰ ਪਾਸੇ ਖੂਨ ਹੈ! ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ... ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ... ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੈ...।" ਉਹ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮਤ ਹੋ ਗਿਆ; ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੀ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਰ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
"ਚੰਗਾ। ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੌਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ?"
"ਮੈਂ ਨਫ਼ਰਤ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ... ਬੇਤੁਕੀ ਹੱਤਿਆ ... ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਫ਼ਰਤ ... ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ... ਬੁਰਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ...।"
"ਕੀ ਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਫਰਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ? ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਫਰਜ਼?"
“ਹਾਂ।...” ਪਰ ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ... ਮੈਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਉਣਗੇ... ਉਹ ਆਉਣਗੇ...।"
"ਚੰਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।" ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿੰਟ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਕੜਕਵੀਂ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਨਹੀਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਇਲਾਜ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਡਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਡਰ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਊਰਜਾ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸੰਕੇਤ ਲਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ... ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੈ ... ਕਿ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਊਰਜਾ... ਸਭ ਕੁਝ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਹਾੜ... ਪਹਾੜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ; ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਹਰ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਅਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਆਯਾਮਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਆਯਾਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ...।"
ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? "ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬਰ ਰੱਖੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੋ... ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ। ਇਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਥਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ...।"
ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਰਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਡਰਾਂ ਤੋਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਅਰਥ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਆਬਾਦੀ 'ਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਡੂੰਘਾ ਡਰ ਹੈ। ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ, ਉਹ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਰੰਤਰ ਡਰ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਬੇਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ - ਇਹ ਮੂਲ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ "ਜੀਵਨ ਬੇਅੰਤ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ; ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ," ਤਾਂ ਇਹ ਡਰ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਜੀ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਭਰੋਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਖਵਾਲਾ "ਦੂਤ" ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, "ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ," ਤਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸੰਪਤੀਆਂ, ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੀਚਾ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸਾਧਨ

ਨਹੀਂ ਹਨ? ਲਾਲਚੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ-ਭੁੱਖੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ? ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਗਿਰਜਾਘਰਾਂ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਥਾਨਾਂ, ਮਸਜਿਦਾਂ ਜਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਮਰਤਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੂਜਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਲਾਲਚ, ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਕੇਂਦਰਿਤਤਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੁਣ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਗਿਆਨ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ, ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰਲੇਪ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੇਪਰ ਜਾਂ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣਾ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਭਵ ਸੰਭਾਵਨਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਕੀ ਮਦਦ ਕਰੋ?
ਕੈਥਰੀਨ ਭੜਕ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਲੱਗੀ। "ਕਿਸੇ ਨੇ ਗਿਡੀਅਨ ਨਾਮਕ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਗਿਡੀਅਨ ਨਾਮਕ... ਗਿਡੀਅਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਹਰ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇਗਾ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਹੈ... ਕੁਝ। ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਉਹ ਬਸ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ... ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ।"
"ਗਿਦੇਓਂ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ।"
"ਚੰਗਾ। ਕੀ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ?"
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਮਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਓਹ, ਹਾਂ ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ... ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਹੋਰ ... ਕੁਝ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
"ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ?"
"ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਸੀ ਤਾਲਮੇਲ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ... ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਈ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ।

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਗੱਡੀ।"
"ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗੱਡੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਵਾਰ ਹੋ... ਕੁਝ ਨੀਲਾ! ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਝਾਲ, ਬਾਹਰ ਨੀਲਾ...।"
"ਕੀ ਘੋੜੇ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ?"
"ਇਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪਹੀਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਘੋੜੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ... ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੂਰਾ। ਘੋੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਐਪਲ ਹੈ, ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੇਬ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਡਿਊਕ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੱਟਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਵੱਡੇ ਹਨ... ਵੱਡੇ ਪੈਰ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਘਟੀਆ ਘੋੜਾ ਵੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਘੋੜਾ?"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨੱਕ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ?" ਉਸਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹੈ।
"ਘੋੜੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ? ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ... ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਹੈ। ਉਹ ... ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੰਦਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ... ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਬਟਨ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਹਨ? ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ... ਕੁਝ ਖੁਰਦਰਾ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਨੇੜੇ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਹੈ," ਬੱਚੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਚੰਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਘਰ ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿਨ ਹੈ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਣਗੇ, ਖਾਸ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ।"
"ਉਹ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖਾਣਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰੋਟੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰੋਟੀ... ਮਾਸ... ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ?"
"... ਮੈਂਡੀ... ਮੈਂਡੀ ਅਤੇ ਐਡਵਰਡ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਮੁੰਡਾ ਹੈ?"

"ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਗੇ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਪਰ ਸਾਫ਼ ਰਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੋਗੇ? ਉਸੇ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ?"
"ਹਾਂ... ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਹੈ। ਗਰਮੀ ਹੈ, ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਹੈ; ਪਾਦਰੀ ਉੱਥੇ ਹੈ... ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ... ਕਾਲੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ... ਕਾਫ਼ੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਬਸ ਮੇਰੀ ਭੈਣ।"
"ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲ ਹਨ।"
"ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਦੇਖੋ...।"
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੈਕੀ ਹੈ... ਪਰ ਛੋਟੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ।" ਬੈਕੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਿਕਰਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਨੇੜੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਬੈਕੀ ਦੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਰਵੱਈਏ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਫਰਕ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਉਹ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ... ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
"ਚੰਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਉੱਥੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖੋ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਕਈ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਲਏ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ।"
"ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ। ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ... ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਵੀ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਉਹ ਸਟੂਅਰਟ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸਟੂਅਰਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਖੋਜ ਕਰਨ ਯੋਗ ਸੀ।
"ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹਨ।"

"ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਅਧਿਆਪਕ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ... ਸਿੱਖਣ ਲਈ।"
"ਇਹ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਫਾਰਮ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਾਰਮ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਸਬੇ ਦਾ ਨਾਮ?"
ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ—"
ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ। "ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਇਸ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਬਾਰੇ ਦੂਜੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰਾਂ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਰਹੀ। ਦਰਅਸਲ, ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ "ਸੁਰੱਖਿਅਤ" ਸਨ, ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਾਂਝੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਿਆਨ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸਾਖ, ਕਰੀਅਰ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।
ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹਫ਼ਤੇ-ਦਰ-ਹਫ਼ਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਆਡੀਓ ਟੇਪਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕੀ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲਤਾ ਨਾਲ। ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਡੇਟਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਰਲ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ, ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ, ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨਿਭਾਉਣ, ਜਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਗਏ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਘੱਟ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਝਿਜਕ ਘੱਟਣ ਲੱਗੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਭਾਵੇਂ ESP, déjà vu, ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁਪਨੇ, ਜਾਂ ਹੋਰ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਲੋਕ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਡਰਦੇ

ਸਨ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਦੂਸਰੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਸਮਝਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਹਨ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਕਸਰ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਝਿਜਕ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੋਕ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ।
ਮੇਰੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਲੀਨਿਕਲ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਚੇਅਰਮੈਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੁਹਾਰਤ ਲਈ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਖੋਜ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਕਦਮ ਜਾਂ ਹੱਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡਾਕਟਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਕੌਣ ਕਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ। ਇੱਕ ਮਿਡਵੈਸਟਰਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀਐਚ.ਡੀ. ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਖੋਜ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰੋਮ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੋਡ ਮੈਪ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਟਲੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਇਤਾਲਵੀ ਲੋਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਮਨ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਅਤੇ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਅਨੁਭਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚੁੱਪ ਰਹੇ।

ਅਧਿਆਇ ਦਸ

ਹਫ਼ਤਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਟੇਪ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ

ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ? ਕੀ ਮੈਂ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵਾਂਗਾ? ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਆਏ।
"ਸਬਰ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ... ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ... ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।" ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ।
ਇਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦੱਸਿਆ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਦਾਸੀਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੜਕਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਮੌਕਾ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ 'ਤੇ।" ਫਿਰ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਹੁੱਡ?"
"ਮੈਂ ਇਹ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ... ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰੋਕੇਡ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਹੈ। ... ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਿੰਦੂ ਹਨ ... ਚਿੱਟਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ। ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਬਰਫ਼ ਹੈ। ਪਰ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਘਾਹ ਹਰਾ ਹੈ... ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੈ... ਛੂਹਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮੰਦਰ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਇਮਾਰਤ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜੇਲ੍ਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
"ਜੇਲ੍ਹ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਕੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਹਨ? ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ?"
"ਹਾਂ, ਕੁਝ ਸਿਪਾਹੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਾਲੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੇ ਪੈਡਾਂ ਨਾਲ ਕਾਲੇ... ਸੋਨੇ ਦੇ ਟੈਸਲ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਲੇ ਹੈਲਮੇਟ... ਹੈਲਮੇਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਨੋਕਦਾਰ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦਾ... ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਸੀਟ, ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਸੀਟ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹਾਂ।"
"ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ... ਪਹਾੜ ਉੱਥੇ ਹਨ, ਘਾਹ... ਅਤੇ ਚਿੱਟੀ ਇਮਾਰਤ। ਕੀ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵੀ ਹਨ?"
"ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ... ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੰਧ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ... ਇੱਕ ਕੰਧ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ?"
"ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ... ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਹੈ।"
"ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ?" [ਲੰਬਾ ਵਿਰਾਮ] "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ? ਜਿੱਥੇ ਸੈਨਿਕ ਹਨ?"
"ਮੈਂ 'ਯੂਕਰੇਨ' ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਯੂਕਰੇਨ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ?"
"ਸਤਾਰਾਂ-ਸਤਾਰਾਂ," ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ। "ਸਤਾਰਾਂ ਅਠਵੰਜਾ ... ਸਤਾਰਾਂ ਅਠਵੰਜਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਮਕਸਦ ਹੈ। ਲੰਬੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਵਕਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਜਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਝਰਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਝਰਨਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਸਿਪਾਹੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਸਿਪਾਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।" ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਸਨ, ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇੱਕ-ਅੱਖਰ ਵਾਲੇ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਰਗਰਮ ਇੰਟਰਵਿਊਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਚੰਗਾ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਟੇ-ਫਟੇ ਕੱਪੜੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ...।"
"ਕੀ ਉਸਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਰ ਹੈ?" ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ," ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ।
"ਠੀਕ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"

"ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਦੇਖੋ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕੈਦੀ ਹੈ।"
"ਇੱਕ ਦੋਸਤ? ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਸੰਖੇਪ ਸਨ।
ਕੀ ਤੂੰ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਹੈਂ?"
"ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ."
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ... ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ।"
"ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਉਸਨੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ।"
"ਮੁੰਡਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ?"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ।"
"ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ? ਜਾਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹੇਗਾ?"
"ਨਹੀਂ!" ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬ ਗਈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੁੰਡਾ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
“ਹਾਂ।” ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
"ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਔਖਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ।"
"ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।"
"ਉਹ ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਫਾਂਸੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਮੁੰਡਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ... ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ..." ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਫਿਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ... ਇੱਕ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਚਿੱਟਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ...।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ... ਹਨੇਰਾ।" ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਉਦਾਸ ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਕਰੇਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ? ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਉਂ ਸੀ?"
"ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਈਆਂ।"
"ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਔਖੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ... ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ।"
“ਹਾਂ।” ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ।” ਫਿਰ ਸੰਖੇਪ ਜਵਾਬ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੁੱਪ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।
"ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ... ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਔਖਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਹੋਰ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ... ਹੋਰ ਯਾਦਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
“ਹਾਂ।” ਮੈਂ ਸੜਦੇ ਘਰ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਾਂ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਆਏ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਕੁਝ ਲੈਣ ਗਏ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਹਾਂ... ਇਹ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਡੱਬਾ ਸੀ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੜਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?"
"ਉਸਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ... ਜੋ ਉਹ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਉਸਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯਾਦ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਸਕੈਂਚੀ ਯਾਦ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਾਧਨ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਲੁਕਵੇਂ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਸਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੈਂਪਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਲਈ ਸੜਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ-"
ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ। "ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੋਖਮ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬਜਾਏ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਜ਼ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਰਥ ਸੀ? ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਉਸਨੂੰ ਸੜਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।"
"ਨਹੀਂ।"
"ਉਹ ਇੰਨਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਤੇਜ਼ ਸੀ; ਤੁਸੀਂ ਖ਼ਤਰਾ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ।"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਇਸ ਪਲ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ।
"ਹਾਂ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੱਬਾ ਲਿਆਉਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗ ਸਮੇਂ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ... ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਿੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ।"
"ਨਹੀਂ," ਉਹ ਮੰਨ ਗਈ। "ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"
"ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਇਸਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ," ਉਹ ਫਿਰ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਕੜਕਵੀਂ ਹੋ ਗਈ, "ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਜਾਣ ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ..." ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਸੁਪਨੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਟਾਲ ਸਕਿਆ।
"ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਨੂੰ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਬਾਲਗ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਇਹੀ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਵਧਣਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ; ਅਸੀਂ ਵਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਵਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੜ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਪੜਾਅ, ਇੱਕ ਸਿੱਖਣ ਪੜਾਅ, ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿੱਥੇ, ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ। ਕੁਝ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚੁਣਦੇ। ਉਹ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ... ਕੁਝ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ ... ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਕਾਸ। ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਹਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਇੱਕ "ਨਵਾਂ" ਗੁਰੂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣਾ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ?"
"ਨਹੀਂ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ

ਤੇਜ਼। ਪਰ ਅਸੀਂ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਉੱਥੇ ਮਹੱਤਵ ਹੋਵੇ ... ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸੰਪਰਕ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। "ਕਦੇ-ਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ... ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੋਰ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਨੇਹੇ ਗੁਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨ-ਤੋਂ-ਮਨ ਸੰਪਰਕ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਇਹ ਸਿਆਣਪ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ... ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਦੋਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾ ਨਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖੋ।"
"ਹਾਂ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।" ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਨੂੰ ਸਿਹਰਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਧੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿਓ?"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਡਰ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਕਲੀਨਿਕਲ ਤਰੱਕੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿਹੜੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹਿ ਸਕੋ?"
"ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਕੀ ਹੈ।
“ਭਰੋਸਾ?” ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ।
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਅਤਿ-ਚੇਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸੂਝ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ

ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸੂਝਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਾਗਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਤਿ-ਚੇਤੰਨ ਸੂਝ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਇਹ ਲੋਕ ਕਿਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਬੈਕੀ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਟੂਅਰਟ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ... ਕਿ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚੇਗਾ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ, ਹਾਂ। ਸਟੂਅਰਟ ਮੈਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਬੈਕੀ?"

"ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੁਰਾਈ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ... ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਕਦੀ।"

ਆਪਣੀ ਅਚੇਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਬੈਕੀ ਅਤੇ ਸਟੂਅਰਟ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਹਮਦਰਦ ਅਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸਹਿਜ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਾਗਦੀ ਕੈਥਰੀਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਖੱਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ। ਉਸਦੇ ਨਾਟਕੀ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਪੁਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ?"

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

"ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵੀ ਨੇੜੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।" ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।

"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਮੈਂ ਸਟੂਅਰਟ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਰੌਬਰਟ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਸੀ। ਉਹ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸਨ।

"ਹਾਂ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੇ...।"

"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ।

ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਹ, ਮਾਸਟਰਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਖਾਸ, ਗੁਪਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਤੱਥ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਵਾਲ ਉੱਠੇ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਮਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਡਰੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਡਰਾਉਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਤੇਜ਼ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਉਹ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।" ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਮਾਸਟਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਇਸ ਲਈ, ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਝਲਕ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਾਹਸ ਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸਿੱਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ।
"ਉਹ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ, ਗਿਦਾਊਨ..."
"ਹਾਂ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਨੇੜੇ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।"
"ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਮਾਸਟਰ..."
"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ।"
"ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੁਨੇਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਨੇਹੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਦੋਂ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ? ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਇਸ ਲਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਹੈ...।"
"ਹਾਂ।"
"... ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ... ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਸਾਨੂੰ ਡਰ ਦਾ ਖਾਤਮਾ ਕਰਨ ਲਈ।"

"ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ... ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।" ਭਾਵੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕੋ ਸੀ - ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ, ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ, ਸੂਝ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ, ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਬ ਵਰਗੇ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ..."
"ਨਹੀਂ।"
"... ਚੈਨਲ ਬਣਨ ਲਈ?"
ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਗਦੀ ਕੈਥਰੀਨ ਟੇਪਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ।
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਕਦੇ-ਕਦੇ।"
"ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਾਰ ਨਹੀਂ?"
"ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਦੀਵੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਹਾਂ," ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਬਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ। "ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ... ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਣਕਾਰ ਹੋਵੇ।"
"ਯਕੀਨਨ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਲੜਦੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੀ ਸੂਝ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ।
"ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਦਾ ਵਿਆਹ?"
"ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ."
"ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਹੁਣੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਇਸਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਇਹ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ... ਹਰੇਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ... ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।"
ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨੀ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਯੂਕਰੇਨ ਦੇ ਉਸ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਕਰੋ ਜਿਸਨੇ ਛੋਟੀ ਉਮਰ

ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਨੁਕਸਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਸਨ..."
"ਇਹ ਇੱਕ ਬੋਝ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ। "ਵਿਚਾਰ ..." ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਵਿਚਾਰ ...।"
"ਕਿਹੜੇ ਵਿਚਾਰ?" ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।
"ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਬਾਰੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਖੁਦ ਹੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਜਾਣੂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ।"
ਮੈਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡ ਸਰਜਰੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਪਰ ਰਿਕਵਰੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਨਰਸਿੰਗ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਘੰਟੇ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰਜਰੀ ਦੌਰਾਨ ਸਰਜਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਜਰੀ ਘੁੰਮਣ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਰਜਰੀ ਦੌਰਾਨ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ ਯਾਦ ਆਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਚੁਟਕਲੇ, ਗਾਲਾਂ, ਬਹਿਸਾਂ ਅਤੇ ਸਰਜਨਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਯਾਦ ਆਏ। ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਅਵਚੇਤਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ? ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਕੋਰਸ, ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸਰਜਰੀ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਸੀ? ਕੀ ਸਰਜਰੀ ਦੌਰਾਨ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਉਮੀਦਾਂ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ, ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਹਾਰ ਮੰਨ ਗਏ ਸਨ?
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਿਊਬ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣੀ ਪਈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਿਊਬ ਕੱਢੀ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਸੁੱਜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਹਾਂ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ।" ਅੱਜ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਿਗਲਣ ਜਾਂ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਸਰਲ ਸੀ। "ਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ..." ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਕੀ ਮੈਂ?"
"ਹਾਂ। ਤੂੰ ਹੈਂ। ... ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਿਊਬ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।"
"ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ... ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ..." ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਾਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਸੁਣ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਸੁਨੇਹੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ

ਕਿ ਮਾਸਟਰ ਪ੍ਰੂਗਟ ਹੋਣਗੇ।"
"ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ" ਉਸਦਾ ਗੁਪਤ ਜਵਾਬ ਸੀ।
"ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਪਰ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ।" ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
"ਦੇਖੋ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੁਨੇਹੇ ਲੈ ਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ... ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ।"
"ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੁਣਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ, "ਪਰ ਅਨੱਸਥੀਸੀਆ ਬਾਰੇ ਸੁਨੇਹਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਇਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ।"
"ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜਿਆ। ਉਹ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੀ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਧਾਰਨ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਕਈ ਪੱਧਰ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹਨਾਂ ਪੱਧਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਵਾਂ, ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਗੂੰਜਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਹਿੱਸੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਆਂਟਮ ਛਾਲ ਮਾਰਾਂਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮਦਦ ਇਲਾਜ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ..." ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਤੀਜੀ ਜਨਮਦਿਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਧੀ, ਐਮੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੱਜੀ ਆਈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਦੁਆਲੇ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਡੈਡੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ

ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਤੋਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ; ਸਵੇਰ ਦੇ 3:36 ਵਜੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਕੈਰੋਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਉਸੇ ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ 3:30 ਵਜੇ, ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਜਾਗੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਤੇਜ਼ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਿਆਂ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਕੈਥਰੀਨ ਵਧਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰੈਂਸ ਅਤੇ ਕਾਊਂਟਰਟ੍ਰਾਂਸਫਰੈਂਸ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਂਸਫਰੈਂਸ ਮਰੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਜੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਜੋ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਊਂਟਰਟ੍ਰਾਂਸਫਰੈਂਸ ਉਲਟ ਹੈ, ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੀਆਂ ਮਰੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਅਚੇਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ। ਪਰ ਇਹ 3:30 AM ਸੰਚਾਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਚੈਨਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਤਰੰਗ-ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਬੰਧਨ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇਸ ਚੈਨਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਇਹ ਦਰਸ਼ਕ ਸਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਭਿੰਨ ਸਮੂਹ - ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜੋ ਨਵੀਂ ਤਰੰਗ-ਲੰਬਾਈ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ? ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਘਬਰਾ ਗਈ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੱਦਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ... ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਸੀ।" ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਕੀ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਇਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ... ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਕੁਝ ਉੱਚਾ।" ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਲਗਾਤਾਰ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੰਬ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ?

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਾੜ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਬੰਬ ਵਰਗਾ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"

"ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਡਰਾਇਆ?"

"ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਚਾਨਕ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਧੂੰਆਂ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਧੂੰਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਓਹ...।"

"ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ!" ਉਸਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਲਈ ਇੰਨਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ।

"ਤੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਡਰਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਰਸਾਇਣ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਕੀ ਇਹ ਗੈਸ ਵਾਂਗ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ ਵਾਂਗ?"

"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮਸ਼ਰੂਮ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਦਾ ਹੈ... ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਮਸ਼ਰੂਮ।"
"ਪਰ ਬੰਬ ਨਹੀਂ? ਇਹ ਪਰਮਾਣੂ ਬੰਬ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੀ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਵੋਲ ਹੈ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੁਆਲਾਮੁਖੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਧੂੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।" ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਆਮ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਡਰਾਉਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਹੁਣ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਚੰਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਾਰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਰ। ਇਹ ਨੀਲਾ ਹੈ ... ਇਹ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਪੱਥਰ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੋਟੇ ਪੱਥਰ ਹਨ।"
"ਕੀ ਨੀਲੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਔਰਤ ਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਟੋਪੀ ਹੈ... ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਖੰਭ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਰਾਵਾ ਮਖਮਲੀ ਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਔਰਤ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਹ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
"ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
"ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਤਰ ਦੀ ਬੋਤਲ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਟੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਰੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਹੈਂਡਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਘੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ?"
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ... ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਰ ਖੰਭੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ। ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਘੜਾ ਹੈ।"
"ਇੱਕ ਘੜਾ?"
"ਹਾਂ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਜ਼ਾਕੀਆ, ਹਨੇਰੇ ਪਰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਇਸ ਔਰਤ ਦਾ ਤੇਰਾ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ... ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹਾਰ ਪਸੰਦ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਹਾਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ।” ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਜਵਾਬਾਂ ਲਈ ਮੁੱਢਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਰਗਰਮ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਉਮਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਤੇਰਾਂ, ਚੌਦਾਂ..." ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ। "ਮੈਂ ਬਸ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?"
“ਹਾਂ।” ਉਸਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਨੇ ਖੋਜ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਥਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।
"ਕੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ?"
"ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ... ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ... ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਬੇਲਿੰਡਾ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਚੰਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਥਕਾਵਟ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਕਿਸ਼ੋਰਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਚੰਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਹੋ?"
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਾਲਾ ਪਰਦਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੁਆਲੇ ਝਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਮਹਿਕ ਆਉਂਦੀ ਹੈ... ਭਾਰੀ ਪਰਫਿਊਮ।"
"ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਲਕਣ ਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਫਿਊਮ ਵਰਤਦੀ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਹੈ।"
"ਹਨੇਰਾ ਕਿਵੇਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਹਨ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਲ। ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਹੀ ਗਿਆ ਹਾਂ।"
"ਕਾਹਦੇ ਲਈ?"
"ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰਡ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਟੈਰੋ ਕਾਰਡ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਮੋੜ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ

ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਟੈਰੋ ਕਾਰਡਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸਮਤ ਦੱਸਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਉਹ ਕਿਸਮਤ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ... ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂ।"
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਕਾਰਡ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਡੰਡੇ ਹਨ। ਡੰਡੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ... ਪਰ ਡੰਡੇ, ਬਰਛੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲਕੀਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਡ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਚਾਲੀਸ ਹੈ, ਇੱਕ ਕੱਪ। ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਮੁੰਡਾ ਢਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ। ... ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿੱਕੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋ, ਜਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।"
"ਸਿੱਕੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਸੋਨੇ ਦੇ ਹਨ। ਕਿਨਾਰੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਵਰਗਾਕਾਰ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਤਾਜ ਹੈ।"
"ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਸਿੱਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ ... ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ।"
"ਕੁਝ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨੰਬਰ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "X ਅਤੇ ਮੈਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
"ਸਤਾਰਾਂ... ਕੁਝ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਦੋਂ।" ਉਹ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
"ਇਹ ਜੋਤਸ਼ੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ..."
"ਕੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਸੱਚ ਹੋਈ?"
"... ਪਰ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਨਹੀਂ?" ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਧਾਗਾ ਚੁੱਕਾਂਗਾ।
"ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਹਾਂ।" ਉਹ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਛੱਡ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਈ ਮਿੰਟ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਵਰਣਨਾਤਮਕ ਝਲਕੀਆਂ ਅਤੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦਿਲਚਸਪ ਮੁਲਾਕਾਤ ਯਾਦ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ... ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ...।"
"ਹੀਰੇ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ...।"
"ਹੋਰ ਕੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਬਸ..." ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਹਨ ਜੋ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉੱਡ ਰਹੇ ਹਨ... ਇਹ ਸਹਿ-ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਹੈ... ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਬਾਰੇ।" ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਸਟਰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਨ।
"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਸਹਿ-ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਹੈ ... ਅਤੇ ਬਗਾਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਤਬਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।"
ਇਹ ਇੱਕ ਅਸ਼ੁਭ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਅਤੇ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। "ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਜਲਦੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਦਰਤ ਬਚੇਗੀ। ਪੌਦੇ ਬਚਣਗੇ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾਂਗੇ।"
"ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ..."
"ਕੀ ਇਹ ਤਬਾਹੀ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਟਾਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਇਹ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗੇ।"
"ਕੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਕੁਝ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਈ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖਾਂਗੇ।"
ਮੈਂ ਚਮਕਦਾਰ ਪੱਖ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਖੈਰ, ਫਿਰ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ... ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗੇ।"
"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਮੰਨ ਲਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਦ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ?"
"ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ। ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨਗੇ, ਉਹ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ।"

"ਆਖਰਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ?"
"ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ।"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ," ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਲੋਕ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ... ਲਾਲਚੀ, ਸੱਤਾ ਦੇ ਭੁੱਖੇ, ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ। ਉਹ ਪਿਆਰ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ।"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਕੁਝ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਹੈ?"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਖਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਸਬਕ ਹਨ ... ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ।"
"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਬਕ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਘੰਟੇ ਦੇ ਨਾਟਕੀ ਐਲਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਜਾਦੂ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।
"ਹੀਰੇ ਚਲੇ ਗਏ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਹੀਰੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਲਾਈਟਾਂ ... ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ।"
"ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ? ਸ਼ਬਦ ਵੀ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਰੁਕੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਾ। "ਇੱਕ ਆਤਮਾ... ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਡਵਰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਐਡਵਰਡ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਡਵਰਡ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਆਤਮਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ?"
"ਬੱਸ ਇੱਕ... ਬਿਲਕੁਲ ਚਿੱਟਾ... ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਵਰਗਾ। ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਸ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਿਥਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਯਕੀਨਨ ਐਡਵਰਡ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮਦੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਦੂਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ "ਮਿਥਿਹਾਸ" ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚਿਆ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਕੌਣ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਕੌਣ ਮਾਲਕ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤਮ ਟੀਚਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਨੇੜੇ

ਆਉਣਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਟੀਚਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਘਾਟ, ਕੈਥਰੀਨ ਵਰਗੇ ਵਾਹਨ, ਆਪਣੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਾਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਐਡਵਰਡ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸੀ - ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, "ਦੇਵਤਿਆਂ" ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਦੀ। ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਖਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਸੇਬ ਬਚੇ ਹਨ।
ਕੈਰੋਲ ਦੀ ਮਾਂ, ਮਿੰਟ, ਉਸ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਜਿਗਰ ਤੱਕ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੀਮੋਥੈਰੇਪੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਬਿਮਾਰੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਸੈਸ਼ਨ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਿੰਟੇ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ, ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਔਰਤ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਬਾਲਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਕੀਤਾ, ਯਹੂਦੀ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਲਿਖਤਾਂ ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਜਹਾਜ਼ ਕਾਬਲਵਾਦੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਧੁਨਿਕ ਯਹੂਦੀ ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ। ਮਿਨੇਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਈ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਵਿਗੜਦਾ ਗਿਆ। ਮੌਤ ਦਾ ਉਸਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ, ਬੇਨ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਮਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਦ ਸਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੋਤੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਡੋਨਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨੇ ਮਿੰਟੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਹੋਂਦ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੱਚ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਿਨੇਟ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਓਨਕੋਲੋਜੀ ਫਲੋਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕੇ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ, ਉਸਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਨਰਸਾਂ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਡੋਨਾ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਧੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਅਤੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਛੇ ਵਜੇ ਮਿਨੇਟ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਮੈਂ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਅਗਲੇ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਘੰਟੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਿਨੇਟ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ

ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੁੱਪਚਾਪ, ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਮਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬੇਸਬਰੇ ਹੋ ਗਈ। ਮਿੰਟ ਪਹਿਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੌਤ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਤਾਕਤ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਘੱਟ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧ ਗਈ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੌਤ-ਅਤੇ-ਮਰਨ, ਜਾਂ ਸੋਗ, ਸਲਾਹ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮਿੰਟੇਟ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਮਦਦ ਲਈ ਆਏ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੈਥਰੀਨ ਜਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਸਾਹਿਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਖਾਸ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਰ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹਮਦਰਦੀਪੂਰਨ ਸਮਝ, ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ, ਇੱਕ ਛੋਹ, ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ - ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਤਾਰ, ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ, ਸਾਂਝੀ ਮਨੁੱਖਤਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਹੋਰ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲਈ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਜੋ ਤਿਆਰ ਸਨ ਉਹ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੂਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਮੇਰਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਥੈਰੇਪਿਸਟਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਵਰਗੇ ਮੌਤ-ਅਤੇ-ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਭਵੀ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਥੈਰੇਪਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਲੋਕ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਏਡਜ਼, ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਘੱਲੂਘਾਰਾ, ਅੱਤਵਾਦ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵੀਹਵੀਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਨਹੀਂ ਜੀਉਣਗੇ। ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿੰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਗਿਰਾਵਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਮੀਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੈਥਰੀਨ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਵਾਬ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਅਧਿਆਇ
ਬਾਰਾਂ

ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਲੱਛਣ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲਗਭਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਊਰਜਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕੈਫੇਟੇਰੀਆ ਵਿੱਚ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਭੱਜਦੇ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਮਛੇਰੇ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਮਾਨਸਿਕ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਫਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸੇ ਕੈਫੇਟੇਰੀਆ ਵਿੱਚ ਅਣਦੇਖੇ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਬੇਜ ਸਿਰਹਾਣੇ 'ਤੇ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਲ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਇਹ ਪੱਥਰ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਿੱਲਾ ਹੈ... ਇਹ ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਗਿੱਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੰਘਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਅੱਗੇ। ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਘਾਹ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤੂੜੀ ਜਾਂ ਘਾਹ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੈਨਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਸੋਟੀ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ... ਮੂਰਾਂ ਬਾਰੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੰਗ ਜੋ ਲੜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਾਤ ਹੈ, ਕੁਝ ਧਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਹੀ ਹੈ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਾਤ ਧਾਤ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ। ਸਾਲ 1483 ਹੈ। ਡੈਨਜ਼ ਬਾਰੇ ਕੁਝ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਡੈਨਜ਼ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਕੁਝ ਜੰਗ ਲੜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਗੱਡੀਆਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦੋ ਪਹੀਏ ਹਨ, ਦੋ ਪਹੀਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪਿੱਠ। ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ; ਪਾਸੇ ਸਲੈਟਾਂ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਸਲੈਟਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਫੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ... ਕੁਝ ਧਾਤ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ... ਇੱਕ ਕਰਾਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਧਾਤ। ਪਰ ਸਿਰੇ ਵਕਰ ਹਨ, ਸਿਰੇ ਗੋਲ ਹਨ ... ਕਰਾਸ 'ਤੇ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ। ...

ਮੈਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਚਾਕੂ ਜਾਂ ਤਲਵਾਰ ਹੈ ... ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਧੁੰਦਲਾ ਸਿਰਾ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਮੈਂ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।" ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੱਕੀ ਸੀ।
"ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖੋ।"
"ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਕੋਈ ਪਿੰਡ।" ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ।
"ਤੂੰ ਹੁਣ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਨਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬੈਨਰ। ਇਹ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਹੈ... ਲਾਲ ਕਰਾਸ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਝੰਡਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਝੰਡਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਹੇਠਾਂ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਚਮੜਾ... ਚਮੜੇ ਦਾ ਟਿਊਨਿਕ... ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਰਦਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਉੱਤੇ। ਚਮੜੇ ਦਾ ਟਿਊਨਿਕ... ਇਹ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਜੁੱਤੇ... ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਬੂਟ ਜਾਂ ਮੋਕਾਸੀਨ ਵਰਗੇ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਹਲਕਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੰਗ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਝੜਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
"ਪੁੱਤਰ?"
“ਹਾਂ।” ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੌਣ ਬਚਿਆ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਬਚਿਆ ਹੈ?"
"ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ... ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।" ਕੈਥਰੀਨ ਕਈ ਵਾਰ ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਦਾ ਦੋਵੇਂ ਰਹਿ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬੇਔਲਾਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਬੱਕਰੀਆਂ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ?"
"ਹਾਂ।"

"ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?"
"ਅਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
"ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਦੁੱਖ ਸਾਫ਼ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਾਨ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
"ਹਾਂ। ਕਣਕ ਹੈ... ਕਣਕ, ਕਣਕ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਖਾਂਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੋਣ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਪਰ ਉਹ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਨਾਮ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਂ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖਦੇ ਹੋ।"
"ਹੋਰਾਂ ਲਈ, ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਭਰਾਵੋ ਅਤੇ ਭੈਣੋ?"
"ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ," ਉਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ।" ਜੇ ਲੋਕ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਕਟੋਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਕੁਝ ਕੇਰ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ... ਕੁਝ ਪੀਲਾ, ਕੁਝ ਮੱਕੀ ਤੋਂ... ਜਾਂ ਕੁਝ... ਪੀਲਾ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ...।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਮੈਂ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਘੋੜੇ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਘੋੜੇ ਹਨ? ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਸਿਪਾਹੀ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਘੋੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹ ਗਧੇ ਹਨ ਜਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜੰਗਲੀ ਹਨ।"
"ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਮੈਂ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।"

"ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤੀ ਬੁੱਢੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੋ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
"ਕੁਝ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ," ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵੁਕਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਫਿਰ, ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਆਓ ਪਤਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹਾਂ।"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?" ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਬਸ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ? ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਖਾ ਜੀਵਨ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਬਸ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਕਰੋ... ਆਰਾਮ ਕਰੋ।" ਹੋਰ ਮਿੰਟ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੀਤ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਕੁਝ ਸੁਣ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਬੋਲੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੁੱਲ ਸੱਤ ਜਹਾਜ਼ ਹਨ, ਸੱਤ ਜਹਾਜ਼, ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪੱਧਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ। ਉਸ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣੇ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ... ਜੋ ਹੁਣੇ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਰਜ਼ੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ... ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੁਝ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ... ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ... ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਤਮਾ ਜਿਸ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ... ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਆਏ ਹੋ। ਸਿਰਫ਼ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਹ ਰੂਹਾਂ - ਰਿਸ਼ੀ - ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ

ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ... ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਸੱਤ ਜਹਾਜ਼ ਹਨ... ਸੱਤ ਜਿੱਥੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰੋ। ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਓਗੇ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ... ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੁਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਲਾਲਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਾਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਲਚ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਗੁਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬੋਝ ਵੱਧ ਜਾਣਗੇ। ਹਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਗਲਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਚੁਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਹੜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਹੋ।" ਕੈਥਰੀਨ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ।
ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਅਸੀਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਦੇ" ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ - "ਰਿਸ਼ੀ"। ਪਰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਗਿਆਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਦੋਵੇਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੰਜ ਹੋਰ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਕੀ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦਾ ਪੜਾਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ? ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਪੜਾਅ ਅਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਪੜਾਅ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਇਕਸਾਰ ਸੀ। ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਵਾਕੰਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਣ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਆਇਤ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵੱਖਰੀ ਸੀ; ਪਰ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕਸਾਰ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਉਮੀਦ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਦਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਔਗੁਣਾਂ, ਦੂਜਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਅਤੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਹਾਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਨ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਸਬੰਧ ਵੱਲ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਵਿਹਾਰਕ ਸਲਾਹ ਸੀ: ਸਬਰ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਦੀ ਕੀਮਤ; ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣਪ; ਡਰਾਂ ਦਾ ਖਾਤਮਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ; ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ; ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕਣਾ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ; ਸਹਿਜ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ; ਅਤੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਇਹ ਅਟੱਲ ਗਿਆਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।
"ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਕੈਥਰੀਨ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ... ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਐਡਵਰਡ ਦਾ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ... ਉਹ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ... ਕੁਝ ਗਿਆਨ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ।"

"ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਦਾ ਬੱਚਾ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਹਾਂ... ਇਹ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਟੈਫਨੀ ਹੈ।"
"ਸਟੈਫਨੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਭਤੀਜੀ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੇਗੀ।"
"ਕਿਸਨੂੰ ਲੱਭੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੀ ਲਿੰਕ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹਨ; ਉਹ ਵਰਮੋਂਟ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸੇ, ਵਰਮੋਂਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਜੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਚਰਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਮੰਨ ਗਿਆ। "ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ।"
"ਹਾਂ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ।"
"ਉਸ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ... ਕੁਝ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ।" ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲਗਾਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ" ਉਸਦਾ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਜਵਾਬ ਸੀ। "ਕੰਧ ਨਾਲ ਲਗਾਮ ਲਗਾਓ। ਇੱਕ ਲਗਾਮ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਟਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕੋਠਾਰੀ ਹੈ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਘੋੜੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘੋੜੇ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੁੱਖ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ - ਪੀਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੇ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਹੈ, ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹਾਂ... ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਘੋੜੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੋੜੇ ਪਸੰਦ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਮਨਪਸੰਦ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਘੋੜਾ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਪਲ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਮੈਂਡੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਐਪਲ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਘੋੜਾ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੁਹਰਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਐਪਲ... ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਪਲ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੁਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਾਲਕ ਦੀ ਗੱਡੀ ਖਿੱਚਣ, ਉਸਦੀ ਗੱਡੀ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਵਧਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖੇਗਾ।"
"ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭੈਣ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ।"
"ਤੂੰ ਹੁਣ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ?"
"ਮੈਨੂੰ ਬਸ ਘੋੜੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਪਸੰਦ ਹੈ।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਗੱਲ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਸ ਪਲ ਦਾ, ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਪਰਾ?"
"ਹਾਂ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਹੁਤ ਨਰਮ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕੁੱਤੇ ਵੀ ਹਨ... ਕਾਲੇ, ਕੁਝ ਕਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਿੱਲੀਆਂ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰ। ਕੁੱਤੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ।” ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਉਹ ਤੇਰਾ ਅਸਲੀ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਉਹ... ਉਹ ਮੇਰਾ ਅਸਲੀ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਿਤਾ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਰੀਆਂ ਹਨ।"
"ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ - ਹਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ - ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਹਨ... ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਡਾ ਪੀ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ।" ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸਦੀ ਨਿਰੀਖਣ, ਅਚੇਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਗਾਲਾਂ

ਨਹੀਂ ਕੱਢੀਆਂ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ।"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਤੂੰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਹੈ।"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਹਨ।"
"ਇੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾਇਆ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ... ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਹਾਂ," ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਂਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ।"
"ਹਾਂ," ਉਹ ਮੰਨ ਗਈ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਜੇ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।"
"ਹਾਂ।"
"ਤੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ...।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੜਾਅ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ... ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੜਾਵਾਂ ਵਾਂਗ। ਸਾਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੇ ਪੜਾਅ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੜਾਅ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ... ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ... ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜਾਅ ਔਖੇ ਹਨ। ਸੂਖਮ ਪੱਧਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਸਾਨ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬਸ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੁਣ ਔਖੇ ਪੜਾਅ ਹਨ।"
"ਸੂਖਮ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਤਲ ਹਨ?"
“ਸੱਤ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਕੀ ਹਨ," ਮੈਂ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਪਰਿਵਰਤਨ ਪੜਾਅ ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਪੜਾਅ।"
"ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹਾਂ।"
"ਅਸੀਂ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾਂਗੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।" "ਮੈਂ ਉਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਯਾਦ ਹੋਣਗੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ।" ਮੈਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਵੱਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

"ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਹਾਂ," ਉਹ ਮੰਨ ਗਈ।
"ਲੋਕ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਇੰਨੇ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੋ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਖਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।" ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਂ ਡਰਦੀ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਚੰਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਹੋ।"

ਅਧਿਆਇ ਤੇਰਾਂ

ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੁਹਰਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਪਤਝੜ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਜਾਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਬਰਤਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਲਾਲ ਹਨ ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲਾਲ ਸਮੱਗਰੀ ਜੋ ਉਹ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਰੀ ਇਮਾਰਤ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭੂਰੀ ਬਣਤਰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ?"
"ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਹੇਠਾਂ ਦੇਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ?"

"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਲਾਲ... ਕੁਝ ਲੰਬਾ ਲਾਲ ਕੱਪੜਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਜੁੱਤੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਂਡਲ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ... ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੋਟੀ, ਇੱਕ... ਇੱਕ ਡੰਡਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲੋਕ ... ਕੁਝ ਧਾਤਾਂ ਤੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਪੱਥਰ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।"
"ਉਹ ਬੁੱਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਸੋਟੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ... ਗਾਵਾਂ ਦੀ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ [ਮੂਰਤੀਆਂ] ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਟੁੱਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਬਸ ਲਾਲ, ਕੁਝ ਲਾਲ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਇਹ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਚੇ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਝ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰੀਗਰੀ ਵਾਲੇ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਵੇਚੇ ਜਾਣਗੇ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਹੋ?"
"ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਭੂਰੇ ਡੱਬੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਭੂਰੇ ਡੱਬੇ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਉਹ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲੱਕੜ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।"
"ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਾ ਕੀ ਕੰਮ ਹੈ?"
“ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਉੱਥੇ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਹੈ - ਮੂਰਤੀ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਖਵਾਲੇ ਹਨ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਡਰੇ

ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਖੇਡਾਂ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ... ਖੇਡ ਬੋਰਡ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਛੇਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਅਤੇ ਧੂੜ ਭਰਿਆ... ਰੇਤਲਾ।"
"ਕੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਾਣੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਜੀਵਨ ਵੀ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਲੋਕ ਡਰਦੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। "ਕੀ ਉਹ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਹਨ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਬਹੁਤ ਡਰ ਹੈ। ਹਰ ਕੋਈ ਡਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਡਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
"ਕਿਹੜੀ ਬਿਮਾਰੀ?"
"ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਪਾਣੀ ਤੋਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਸੁੱਕਾ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।" ਉਹ ਟੈਨਿਸ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰ ਦੇ ਧਰਮ, ਓਸਾਈਰਿਸ ਅਤੇ ਹਾਥੋਰ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ।
"ਦੇਵਤੇ ਕਿਉਂ ਗੁੱਸੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
"ਜਿਹੜੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਹਿਨਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੋਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਰਦੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਰੀਰ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜਾਨਵਰ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈ ਜੋ ਸੂਰਜ ਵਰਗਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪੰਛੀ ਵਰਗਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਕਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਦਨਾਂ ਦੁਆਲੇ ਰੱਸੀ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ।"
“ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।” ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ।
"ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਠੀਕ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ?"
"ਮੇਰਾ ਭਰਾ... ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਬਚਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ? ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਬਦਲਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ?"

"ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਸੰਗਮਰਮਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ... ਅਲਾਬੈਸਟਰ ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬੇਸਿਨ ਹੈ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਮਲਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ...।"
"... ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦਾ?" ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ।"
"ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਕੰਮ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਸੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ... ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੈ... ਇੱਕ ਮੰਦਰ।” ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?"
"ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ...।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ... ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਕੁਝ ਬਲੀਦਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ... ਇਹ ਇੱਕ ਲੇਲਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਗੰਜੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ 'ਤੇ..." ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮਿੰਟ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੀਤ ਗਏ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਡੂੰਘੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
"ਇਸ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ... ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਝੌਤਾ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਆਪਸੀ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ .... ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਗਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੇਕਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ... ਜਿਸ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਚਾਨਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦਾ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ "ਡਰਾਉਣਾ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਲੱਗੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਹੈ... ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੈ।"
"ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਇਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਟੈਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੀਚਾਰਜ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ?"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨਾਲ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਰਾਹੀਂ ... ਰੌਸ਼ਨੀ ਰਾਹੀਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਊਰਜਾ ਖਰਚ ਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਨਵਿਆ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੌਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।" ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਇਸ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ, ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਰਹੇ ਹਨ?"
“ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ।”
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਹੜੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ, ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਹੋਣਗੇ ... ਸਾਰੇ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਬਕਾਇਆ ਹਨ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ।
"ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਤਾਈ ਹੈ?"
"ਛਿਆਸੀ।"
"ਛਿਆਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਹਨ?"
"ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।" ਅਸੀਂ ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਹਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਪੰਝੱਤਰ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੋਂ, ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਜੋ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਉਸਦੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਲੱਗੀ।
"ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸੂਖਮ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਗਿਆਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਥੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹੋ।"
"ਹਾਂ," ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। "ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਓਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਦੂਜੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।"
"ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ?"
"ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਕਸਤ ਕਰੀਏ?"
"ਤੁਸੀਂ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਵਿਕਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੁਝ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ

ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ।" ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਆਪਣੀ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਚਿੱਟਾ ਹੈ। ਜਹਾਜ਼ ਬੰਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਘਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਟਾਵਰ ਹੈ... ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਟੈਲੀਸਕੋਪ ਹੈ। ਇਹ ਪਿੱਤਲ, ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਟੈਲੀਸਕੋਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਅਸੀਂ ਵਪਾਰੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।" ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਈਸਾਈ ਸੀ, ਉਹ ਮਲਾਹ ਜਿਸਦਾ ਹੱਥ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਲਾਹ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ... ਸ਼ਾਇਦ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਬੱਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਜੁੱਤੇ। ... ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰੰਟ ਮਾਰਿਆ। ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ।" ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਈਸਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਕੋਈ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਬਾਰੂਦ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ!"
“ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ,” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਤੀਜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ!" ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। "ਪਾਲਾਂ ਪਾਟ ਗਈਆਂ ਹਨ ... ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। "ਸਾਨੂੰ ਪਾਲਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ। ਬਾਦਬਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕੱਪੜਾ ਸਿਲਾਈ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਬਾਦਬਾਨ। ਉਹ ਕੈਨਵਸ ਦੇ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੈਨਵਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਲਾਈ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਮੁਸਕਰਾ ਪਈ।
"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"

"ਇਹ ਦਰਦ ... ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਅਸੀਂ ਸਾਊਥ ਵੇਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੌਣ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਹਨ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੇੜਾ ਹੈ।"
"ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਮੈਂ ਬੱਸ ਜਹਾਜ਼ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ।"
"ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ... ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਲਾਲ ਕਿਤਾਬ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ... ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਨਕਸ਼ੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪਸੰਦ ਹੈ... ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਹਨ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੀਂਦੇ ਹੋ?" ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਦਾ ਏਲ ਬਾਰੇ ਵਰਣਨ ਯਾਦ ਆਇਆ।
"ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਏਲ ਪਰੋਸਦੇ ਹਨ ... ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੂੜ੍ਹਾ ਏਲ ... ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮੀਟ ਦੇ ਨਾਲ ... ਕੁਝ ਮਟਨ ਅਤੇ ਬਰੈੱਡ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬਰੈੱਡ। ਏਲ ਬਹੁਤ ਕੌੜਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਕੌੜਾ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਾਈਨ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਵੀ ਹਨ ...।"
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। "ਈਸਾਈ," ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ।
ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਹਾਂ! ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਤੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਈਸਾਈ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬੰਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਹੈ... ਇੱਕ ਭੈਣ, ਮੈਰੀ।"
"ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਹਨ।"
"ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤਾਂ... ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ..."
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਵੇਗਾ... ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਹੈ। ਅੰਗੂਠੀ ਇੱਕ ਹੱਥ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਹੱਥ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ

ਫੜਦਾ ਹੈ।" ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਗਲਤ ਕੀ ਹੈ?"
"ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਲੋਕ ਬਿਮਾਰ ਹਨ... ਇਹ ਖਾਣੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਮਕੀਨ ਸੂਰ ਦਾ ਮਾਸ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਥੱਕ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।

ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ

ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇ। ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਰੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੈਥਰੀਨ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਥੈਰੇਪੀ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਲਗਭਗ ਠੀਕ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੁਹਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮਾਸਟਰਾਂ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ? ਅਸੀਂ ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਕੁਝ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲੀਨਿਕਲ ਸੁਧਾਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਡਰ

ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਘੱਟ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਦੂਜੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਡੇਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਟ੍ਰੂਅਰਟ ਅਜੇ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਅਸੀਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕੈਫੇਟੇਰੀਆ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਡਾਕਟਰ-ਮਰੀਜ਼ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰਦੀਆਂ ਬੀਤ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਬਸੰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਹਿ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਪਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਬਲੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਸੱਪ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਰੇਤਲੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪੁੱਟ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੱਪ ਉਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਸਨ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਜਾਗ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਲੰਬੇ ਅੰਤਰਾਲ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।
"ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਦੋ ਕਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਠੰਡੀਆਂ ਅਤੇ ਗਿੱਲੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਹੈ। ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਮਣਕਿਆਂ ਅਤੇ ਟੇਸਲਾਂ ਨਾਲ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭੰਡਾਰ ਘਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ। ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਬੁਣੇ ਹੋਏ ਚਟਾਈਆਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਨੀਲਾ। ਕੋਈ ਇੰਚਾਰਜ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਨਾਜ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਉਹ ਰੁੱਤਾਂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਹਵਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤਾਰ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਖੁਜਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ... ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨੀਲੇ ਮਣਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੀੜੇ ਜਾਂ ਮੱਖੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਹੱਥ ਖੁਜਲੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚਿਪਚਿਪਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ... ਇਸ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਰਸ।
"ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁੱਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗੁੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਣਕੇ ਹਨ, ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਕਾਲੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਹੀ ਘਰਾਣੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਤਿਉਹਾਰ ਕਾਰਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਸਹ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ... ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਫ਼ਸਲ ਲਈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ। ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਹਨ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਬਲੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਸਟੈਂਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੇਸਿਨ ਵਿੱਚ ਵਗਦਾ ਹੈ... ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਪ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਵਗਦਾ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਛੋਟੀਆਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ, ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਤੋਂ ਗੁਲਾਮ ਹਨ...।"
ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਕਦੇ ਬੀਤੇ ਹੀ ਨਾ ਹੋਣ। ਉਹ ਕੁਝ ਸੁਣ ਕੇ ਚੌਕਸ ਹੋ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ... ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ ਬਾਰੇ। ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਧਰ ਹੈ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਧਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਸਬਕ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਸਾਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਛਾ ਦੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ... ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਮਾਸਟਰ... ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਨ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਰੁਕ ਗਈ, ਫਿਰ ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਲਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੀ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ। "ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਵਾੜ ਹੈ... ਅੰਦਰ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਉੱਥੇ ਹੈ।"
"ਮੇਰਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਸ ਦਰਸ਼ਣ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ।
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਨਾਮ 'ਨੋਬਲ' ਹੈ: 1668-1724। ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਹੈ... ਇਹ ਫਰਾਂਸ ਜਾਂ ਰੂਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲਾਲ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ... ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਸੁੱਟੀ ਗਈ... ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਹੈ... ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿਰ ਵਾਲੀ... ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"
ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕਥਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਰਾਹੀਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੁਲਾਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ।

ਅਧਿਆਇ ਪੰਦਰਾਂ

ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਹਿ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਖੁਸ਼, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ

ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਮਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਕੈਥਰੀਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਆ ਗਈ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਆਈਰਿਸ ਸਾਲਟਜ਼ਮੈਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ।
ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਆਇਰਿਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਆਇਰਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤੈਅ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ, ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਜੋਤਿਸ਼ ਚੱਕਰ ਬਣਾਏਗੀ ਜੋ, ਆਇਰਿਸ ਦੇ ਸਹਿਜ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਏਗਾ।
ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ, ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਕੁਝ ਖੋਜਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ।
ਆਇਰਿਸ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਜੋਤਿਸ਼ ਗ੍ਰਾਫ਼ 'ਤੇ ਨੋਟਸ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਲਾ ਕੱਟਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਇਰਿਸ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਸੀ।
ਆਇਰਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਧੁੰਦਲਾਪਣ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜੋ ਸਮੁੰਦਰੀ ਫੌਜ ਦੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਛੋਟੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਬੱਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਉਸਦਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੜਕਣ ਵਾਲਾ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਤਿੱਖੀ ਚੀਜ਼ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਦਾਗ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਵੱਡੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲੜਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਾਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੱਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।
ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਹੋਰ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਕੈਥਰੀਨ ਫਿਰ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ ਉਹ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਫਲੋਰੀਡਾ ਤੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਮਰੀਕੀ ਭਾਰਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਕਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਜੀਬ ਸਨ। ਉਹ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਮਲਮ ਲਗਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੜੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨੀਲੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਗਹਿਣੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੈਪਿਸ, ਪਹਿਨਣੇ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਲ ਪੱਥਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਥਰੀਨ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ

ਨਾਮ L ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਧੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਕਈ ਖਿਤਾਬ ਸਨ। ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੱਗਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਬਹੁਤ ਗੋਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ, ਪਤਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੀਣਾ ਵਜਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਬਿਹਤਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਮੋਰੱਕੋ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਹ ਹੈਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਦੂਈ ਅਭਿਆਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਿਸਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁੰਦਵੀਂ ਹੋਈ ਔਰਤ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਫਰਾਂਸ ਅਤੇ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਫਲੋਰੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਧਰਮ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮੱਠ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕਰਾਸ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਲਾਲ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਰਦੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਰੂਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੂਬੀਅਨ ਗੁਲਾਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਜਪਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰਦ ਸੀ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ। ਉਹ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੁਢਾਪੇ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ।
ਅਤੇ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਾਜ਼ਾ ਜੀਵਨ ਸੀ ਜੋ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਆਈਰਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਇਹਨਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ - ਸਮੁੰਦਰੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਈਸਾਈ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਸੱਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ; ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਵੇਸਵਾ ਵਜੋਂ ਲੁਈਸਾ ਦਾ ਜੀਵਨ; ਅਰੋਂਡਾ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਦਫ਼ਨਾਉਣ; ਜੋਹਾਨ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਧਾੜਵੀ ਜਿਸਦਾ ਗਲਾ ਸਟੂਅਰਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਵਤਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਟੂਅਰਟ ਦਾ ਪਿੰਡ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ; ਏਰਿਕ, ਤਬਾਹ ਹੋਇਆ ਜਰਮਨ ਪਾਇਲਟ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ।
ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਵੀ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਨੀਲੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲੈਪਿਸ ਲਾਜ਼ੁਲੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਇਰਿਸ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਨਵਰਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਬਿੱਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਫਲੋਰੈਂਸ ਹੋਵੇਗੀ।
ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੇਰੀਏਬਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਜੋੜਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ "ਪੜ੍ਹਿਆ", ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਇਰਿਸ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਆਈਰਿਸ ਮਾਨਸਿਕ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਉਹ ਕਰ ਸਕਣਗੇ ਜੋ ਆਇਰਿਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ, "ਮਾਨਸਿਕ" ਹੈਕ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਰਲੀ ਮੈਕਲੇਨ ਦੀ "ਆਉਟ ਔਨ ਏ ਲਿੰਬ" ਵਰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੇ ਨਵੇਂ "ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮਾਂ" ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਹ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ "ਟ੍ਰਾਂਸ" ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ" ਵਰਗੀਆਂ ਬੇਤੁਕ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਐਲਾਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਮਾਧਿਅਮ" ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਨੇਹੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਸੁਨੇਹੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝੂਠ ਨੂੰ ਸੱਚ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ (ਨਕਲੀ), ਅਤੇ ਸਮਾਜ-ਵਿਰੋਧੀ (ਕੰਨਿੰਗ) ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਡਾਇਗਨੌਸਟਿਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਅੰਕੜਾ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ।

ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਰੱਕੀਆਂ ਹੋਣ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਧੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਬਾਰੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੋਂ, ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਟੈਸਟਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਕੋਲ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਉਹੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਖੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਬੀ. ਰਾਈਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਵਿਖੇ ਡਾ. ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਕਾਲਜ ਵਿਖੇ ਡਾ. ਗਰਟਰੂਡ ਸ਼ਮੀਡਲਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਅਧਿਐਨ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ਸੋਲ੍ਹਾਂ

ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਇਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈਲੋ ਕਹਿਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਉਦਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਲੱਛਣ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਜਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਅਯੋਗ ਲੱਛਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਾਹਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਰਥ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਲਈ, ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ "ਜਾਣਦੀ ਹੈ" ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੋ ਲੋਕ ਮਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੈਥਰੀਨ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ, ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਲੁਕਵੇਂ, ਗੁਪਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਸਹਿਜ, ਵਧੇਰੇ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਟੀਚੇ ਵਧੇਰੇ ਮਾਨਵਵਾਦੀ, ਘੱਟ ਸੰਚਤ ਫੋਕਸ ਵੱਲ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਮਾਧਿਅਮ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੈਰੋਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਮੌਤ-ਅਤੇ-ਮਰਨ ਸਲਾਹ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਏਡਜ਼ ਤੋਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਸਮੂਹ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਸਬਕ ਮੇਰੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚੇਤੰਨ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਵਧੇਰੇ ਧੀਰਜਵਾਨ, ਵਧੇਰੇ ਹਮਦਰਦ, ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉੱਚੇ ਵੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੇਪਰ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੋ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹਾਂ: ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਧਿਆ-ਫੁੱਲਿਆ ਹੈ। ਕੈਰੋਲ ਅਤੇ ਐਮੀ ਵਿੱਚ ਔਸਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਨਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਨਾਲ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੌਰਡਨ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਈ ਕਿਸ਼ੋਰ, ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਨੇਤਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੀ ਨੀਂਦ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲੈਕਚਰ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਲੈਕਚਰਾਰ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ ਨਾਮ ਫਿਲੋ ਸੀ। ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾ ਲੈਕਚਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ।

"... ਬੁੱਧੀ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੌਧਿਕ ਗਿਆਨ, ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ 'ਭਾਵਨਾਤਮਕ', ਜਾਂ ਅਵਚੇਤਨ, ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਦਲ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਛਾਪ ਸਥਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਵਹਾਰਕ ਅਭਿਆਸ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸੰਕਲਪ ਮੁਰਝਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਹਾਰਕ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਗਿਆਨ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਅੱਜ ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਹਨ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੌੜਾਕ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੌੜਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਤਲਬੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੈਰੋਜ਼ (ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ), ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਾਲੀ-ਜਾਂ-ਚਿੱਟੀ ਸੋਚ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਲਨ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਤਾਵਰਣ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਭੋਜਨ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ

ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਲ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੇ ਸੰਤੁਲਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਡਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਬਚੇਗੀ; ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪੌਦੇ ਤਾਂ ਬਚ ਜਾਣਗੇ।"
"ਖੁਸ਼ੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋਚ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਤੋਂ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਵੰਡਣ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਦਾਨ ਅਤੇ ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰਨ, ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਡਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਇਸ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ, ਇਸ ਦੂਜੀ ਕਦਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜਵਾਬ ਸਧਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਭਾਜ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਮਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਦੀਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ 'ਲਾਭ' ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਬਕ ਤੋਂ ਭਟਕ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਜਾਪਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਤੀ 'ਤੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਸਬਕਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰਤ, 'ਭਾਵਨਾਤਮਕ' ਬਣਾ ਕੇ ਅਵਚੇਤਨ ਛਾਪ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ, ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਆਰ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਾਂ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਲਗਭਗ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਸ਼ਿਆਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਸਥਾਈ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ। ਸਥਾਈ ਅਵਸਥਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ, ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਰਹੱਸਮਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਤ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸਮਝੋ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪੌਦੇ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।"
ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਾਤ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ

ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਾਡੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਮਾਰਦੇ ਹਨ: ਗੁਣਾਂ, ਸੰਜਮ, ਵਿੱਤ, ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ, ਬੁੱਧੀ, ਗਣਿਤਿਕ ਯੋਗਤਾ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ?"
ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਸੀ। "ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੀਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਲੰਬੇ ਹੀਰੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਹੀਰੇ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਹਿਲੂ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲੂ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਤਾਰ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਫ਼ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਤ੍ਹਾ ਚਮਕਦਾਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।"
"ਹੁਣ, ਕੁਝ ਨੇ ਕਈ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕੁ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ ਹਨ; ਉਹ ਇੰਨੇ ਚਮਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਹੀਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਚਮਕਦੇ ਪਹਿਲੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੀਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੀ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ। ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਫ਼ਰਕ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਹਰੇਕ ਹੀਰਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀਰਾ ਉਸੇ ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੀਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਲਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਬਾਅ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹੀਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ।"
ਕਈ ਵਾਰ ਸਵਾਲ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਸਰਲ।
"ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?" ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੀ ਮੈਂ ਨਾਂਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੋੜਵੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ 'ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?'"
"ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਲਾਈਫਗਾਰਡ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਜਵਾਬ ਸੀ।
ਆਖਰੀ ਉਦਾਹਰਣ ਜੋ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂਗਾ ਉਹ ਦੂਜੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਛੇ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਰੋਤੇ ਲਈ।
"ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਡਾਕਟਰੀਕਰਨ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਪਸ਼ਟ, ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡੀਏ। ਅਸੀਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਸੰਕਲਪਿਕ ਸਮਝ, ਸਮਝ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਲੇਜ਼ਰ ਬੀਮ ਨਾਲ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਮੀਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਇਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਦਵਾਈ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਇਲਾਜ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਕੁਸ਼ਲ, ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ-ਮਰੀਜ਼ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲੋਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤਕਨਾਲੋਜੀ, ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਸਾਇਣਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਈ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ,

ਨੈਤਿਕ, ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਆਰਥਿਕ, ਕੁਸ਼ਲ, ਇੰਸੂਲੇਟਿੰਗ, ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਡੇ ਸਾਥੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਰੀਜ਼ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ।

"ਸਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੁਆਰਾ ਭਰਮਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧੀਰਜ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੱਲ ਕਰਨ, ਸਿਖਾਉਣ, ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣਾ - ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਇਹ ਅੱਧੇ-ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਗੁਣ - ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਉੱਚ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਨਮੋਲ ਕਲੀਨਿਕਲ ਔਜ਼ਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਡਾਕਟਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਪਕ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸਮਾਈ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੁਣ ਨਹੀਂ।"

ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ। ਅਕਸਰ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ, ਵਾਕਾਂਸ਼, ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਮੇਰੇ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਆਮ ਸੋਚਣ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਥੈਰੇਪੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹਿਜ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।

ਉਪਸੰਹਾਰ

ਕਿਤਾਬ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਦੁਹਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਲਾਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧਕਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਤੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇਪਣ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਸਹਿਜ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹੀ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ

ਦਰਜਨ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਰੀਜ਼ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ, ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਕਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ।

ਬਾਰਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ। ਮਿਆਮੀ ਬੀਚ ਦੀ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿੱਚ ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਊ ਓਰਲੀਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾਘਰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਜਾਪਾਨੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹੂਲਤ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਮਰਨ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੈਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਸੁਨੇਹੇ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਯਾਦਾਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਟਾਕ ਬ੍ਰੋਕਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਪਰ ਬੋਰਿੰਗ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਪੈਨਿਸ਼ ਇਨਕੁਆਇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਪੁਲਾਂ ਜਾਂ ਸੁਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨੇੜ-ਪੂਰਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਣਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸੀ। ਛੇ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਫਲੋਰੈਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਜਾਰੀ ਹੈ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਯਾਦ ਸਨ। ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਲੱਛਣ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਹਰ ਕੋਈ ਹੁਣ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜੀ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵੇਗਾ। ਮੌਤ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਗਿਆ ਹੈ।
ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਕਰੇ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਕੋਲ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਵੀ ਕਰੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੱਛਣ ਹਨ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਲਈ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰੋ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਡੀਆਂ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਗ੍ਰਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣੋ। "ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੇਰੇ ਕਰੀਅਰ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ।
ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ, ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ, ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ

ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੱਕ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਗੇ।

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ

ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਮੈਗਨਾ ਕਮ ਲਾਉਡ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮੈਡੀਕਲ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ. ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਬੇਲੇਵਿਊ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁੱਖ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣੇ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਡਾ. ਵੇਇਸ ਮਿਆਮੀ ਬੀਚ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਮਾਉਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਮਿਆਮੀ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਲੀਨਿਕਲ ਐਸੋਸੀਏਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹਨ। ਉਹ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਨੀਂਦ ਵਿਕਾਰ, ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਵਿਕਾਰ, ਅਲਜ਼ਾਈਮਰ ਰੋਗ, ਅਤੇ ਦਿਮਾਗੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹਨ।

You just learned about past lives in *Many Lives, Many Masters*. Now explore future lives in bestselling author Brian L. Weiss's *Same Soul, Many Bodies.*

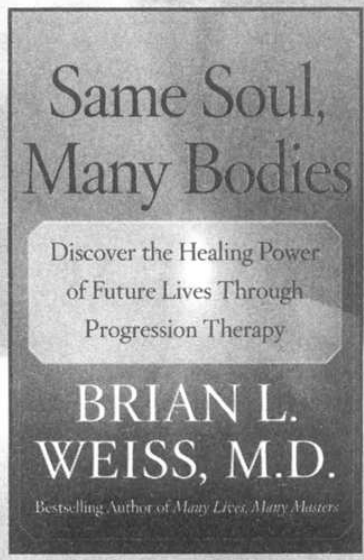
Same Soul, Many Bodies
Discover the Healing Power of Future Lives Through Progression Therapy
BRIAN L. WEISS, M.D.
Bestselling Author of Many Lives, Many Masters

Just as the lives we've lived previously influence our choices and decisions in this life, what we do in this life influences the lives we are yet to live as we evolve toward immortality. In his revolutionary new book, *Same Soul, Many Bodies*, famed psychiatrist and bestselling author Dr. Brian L. Weiss explores the reality of future-life progression. Using dozens of case histories, Dr. Weiss demonstrates the therapeutic benefits of progression, explaining that because our futures are variable the choices we make now will determine the quality of life when we return. To read *Same Soul, Many Bodies* is a transforming experience that will help you find more peace, joy, and healing in your life's journey.

Available in paperback wherever books are sold.

FREE PRESS
A Division of Simon & Schuster
A VIACOM COMPANY

To learn more about other books by Brian L. Weiss, M.D., visit www.simonsays.com.